

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Madrax_1-Posel_vzdalenyh_bohu.pdb

PDB Name: Madrax 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.11.1938
Modification Date: 30.11.1938
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MADRAX 1
Posel vzdálených bohů

Zdálo se, že profesor jeho poznámku vůbec neslyší. „Je přímo nádherná!“ ječel jeho hlas v sluchátkách. „Božská! Úžasná!“

Matt vyčerpaně obrátil oči vzhůru. Už od chvíle, kdy se s profesorem doktorem Jacobem Smythem setkali poprvé, měl s ním neustále potíže, které přecházely až do ostrých, vyhraněných potyček. V této chvíli by mu nejraději vlastnoručně zacpal ústa roubíkem. Avšak profesor astrofyziky a doktor medicíny seděl za ním, v křesle navigátora.

Digitální výškoměr se právě posunul ke značce sedmdesáti tisíc stop. Machmetr ukazoval pět celých dva. S rychlostí více než pětikrát převyšující rychlost zvuku, hnalo se průzkumné tryskové letadlo stratosférou, směr centrální Asie. Hustý povrch mraků zahaloval dole pod nimi pevninu Severní a Střední Evropy. Jenom úplně na východě z ní probleskoval modrý srpek, v němž bylo možno rozeznat botě podobný útvar; část Středozemního moře a jižní Itálie.

„Tak se přece podívejte!“ rozčiloval se profesor. „Viděl jste už kdy něco takového?“

Matt náhle vybuchl. Neuvěřitelné napětí posledních dnů a hodin si vyžádalo svou daň.

„Zatraceně, tahle nádherná d'ábelská věc za pár minut narazí do naší staré dobré Země!“ zařval. „A s největší pravděpodobností tam už nikdo nezbude, kdo by vůbec ještě mohl označit něco jako „nádherné“!“

Knedlík, který Mattovi už celé hodiny narůstal v krku, se rozpustil. Do očí mu vstoupily slzy. Jeho prsty sevřely řídicí páku. Vyrázil ze sebe kletbu – pak se měl už zase pod kontrolou. Musel přivést stroj celý a

neporušený zase na základnu, i když nevěděl, jaký smysl by to ještě mělo mít.

Krátký pohled na head-up-display: 8. února 2012, 16,34 hod. středoevropského času. V 16,42 hod. se očekával náraz komety.

Mrknutí doleva a pak doprava, ven z kokpitu. Vlevo kobaltově modrý trup dalšího tryskového letadla. Chester letěl v dohledu, přesně čtyřicet stop nad ním. Matt měl dokonce dojem, že vidí jeho černý obličej pod helmou. Stroj Jensenové neviděl. Palubní radar však ukazoval, že letí ve stejné výšce za ním. Už aspoň posté se v jeho zorném poli objevila z kosmu se řítící žhnoucí ohnivá koule. Nyní se už její vlastní pohyb dal pozorovat pouhým okem. Matt pevně sevřel rty. Nenáviděl tu planoucí věc. Jako by to byla nějaká živoucí bytost.

Měla dokonce i jméno: „Christopher-Floyd.“ Galaktický, z balvanů a ledu sestávající úlomek o průměru něco přes osm kilometrů. Tím byl pouze o tři kilometry pod MU1/* – „Velkou ničitelkou“, která měla svého času na svědomí vymření dinosaurů a zkázu téměř devadesáti procent všeho živého na Zemi. Rychlostí padesáti kilometrů za sekundu se hnala Zemi vstříc.

Před několika měsíci ji objevili dva skotští amatérští astronomové, trávící dovolenou v Karibiku, Marc Christopher a Archer Floyd. Po nich byla kometa pojmenována. Pochybná sláva, pomyslel si Matt s trpkostí. Ti muži se z toho dlouho těšit nebudou.

Sám d'ábel ví, proč „Christopher-Floyd“ zkřížila zemskou dráhu! Žádná odborná astronomická příručka, žádný popis se nezmiňoval o nějakém nebeském tělese, s nímž by se dala ztotožnit. Žádná babylónská, žádná čínská, žádná egyptská zpráva. A v databankách NASA už vůbec nic. „Christopher-Floyd“ byla kosmická hádanka, náhle se vynořivší z hlubin vesmíru.

Ostřelovali ji z mezinárodní kosmické stanice dalekonosnými raketami a raketami s atomovými hlavicemi. Matt a jeho letka měli za úkol pozorovat, měřit a filmovat. Výsledek byl v tom nejpravdivějším smyslu slova zdrcující. Rakety nezměnily kurs komety ani v tom nejmenším.

Se svou jadernou hmotou byla přesně na kritické hranici. Podle mínění vědeckého šéfa se na Zemi buďto rozštěpí na myriády malých úlomků, nebo způsobí tak rozsáhlou devastaci, že v žádném případě nebude jisté, zda lidstvo vůbec přežije.

„Orel jedna letce,“ ohlásil se Mat-thew dalším dvěma strojům. „Kurs nula devět sedm. Rychlost klesání šedesát stop za sekundu. Náš úkol je skončen. Letíme zpátky na základnu.“

„Slyším,“ ozvalo se dvakrát z reproduktoru v helmě. Hlasy Jensenové a Chestera.

„Nepřichází v úvahu, veliteli!“ protestoval profesor Smythe. „Naopak zrychlíte a budete stoupat! Ještě dlouho nebudu hotov se svým měřením. A laskavě nezapomeňte, že vědecké řízení této mise mám já!“ Na okamžik Mattovi došla řeč. Muž za ním zřejmě musel ztratit rozum.

„Zatraceně, Smythe!“ zahřměl. „V několika minutách se tenhle zasraný kus skály ponoří do zemské atmosféry! Ve vzdálenosti méně než šest tisíc mil od nás! Víte, co to znamená?“

„Že to pak budu moct aspoň přesně pozorovat!“ Smythe byl očividně úplně mimo. „Něco takového se vidí tak jednou za sedmdesát miliónů let! Jednou za sedmdesát miliónů let – chápete to vůbec ve vašem vojenském mozečku, Draxi?“

„Ale záření, pane!“ Hlas profesora Davida McKenzieho v palubní vysílačce. Astrofyzik letěl ve stroji poručice Jennifer Jensenové. Byl zastupujícím vedoucím astronomického oddělení US Air Force. Smythe byl jeho šéf. „Naměřil jsem velmi vysoké hodnoty. Ať už to jádro sestává z čehokoliv, vysílá jako rentgenová lampa!“

„Co to je za řeči, McKenzie?“ vyjel na něj Smythe. „Jste vědec, nebo ne? Máme tady jedinečnou šanci...“

„Vezměte rozum do hrsti!“ vyštěkl Matt do mikrofonu. „To jste tak žhavý zemřít?“

„Prosím, pane...“ Znovu McKenziův hlas. „Záření je už tak silné, že nemáme žádné rádiové spojení se základnou!“ Zkoušel to objektivní cestou. Nic takového, co by na Smytha udělalo dojem.

Jacob Smythe zasupěl: „Na riziko kašlu! Když...“

„Ale já ne,“ přerušil ho Matt drsně. „Letíme zpátky.“

„Nechám vás postavit před vojenský soud, Draxi!“ pěnil Smythe na svém místě kopilota.

„Jen to udělejte – jestli ovšem ještě nějaký najdete...“

Stroje se naklonily doprava, provedly otočku o 180 stupňů a nabraly kurs na Berlín, Německo.

„Podívejte se!“ V Mattových sluchátkách zaduněl drsný bas Irvina Chestera. Matt vzhlédl. Mdlá oranž na špičce komety se změnila ve žhnoucí purpur. „Christopher-Floyd“ právě vstoupila do zemské atmosféry...

Na okamžik zavládlo v Mattově helmě ticho. Rudě planoucí kupole, kterou „Christopher-Floyd“ tlačila před sebou, se nafoukla do ohromné koule. Tupé hučení narostlo do burácivého řevu. Zářící oranžově rudá zaplavila oblohu a roztáhla se od horizontu k horizontu.

Matt lapal po vzduchu – jeho srdce prudce bušilo o hrudní koš a žebra, jako by zoufale hledalo nějaký východ.

„Ó, bože...“ slyšel ve sluchátkách sténat Jennifer Jensenovou. „Ó, dobrotivý bože...“

„Proč, ztraceně?“ vyrazil ze sebe zoufale poručík Hank Williams.

A Irvin Chester se začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé...“

Hlasy slábly. Vystřídalo je nesnesitelné praskání, vyvolávající prudkou bolest v ušních bubíncích.

Jeho ruce na řídicí páce se třásly. Velitel má strach, blesko mu hlavou. Ale nebyl to jenom strach; knípl se viklal, celý stroj vibroval, celý trup náhle duněl jako rozezvučený zvon.

„Že to smím zažít...“ Smythův hlas přeskakoval. „Že to jenom smím zažít...“

Jako nějaké řítící se slunce sršela a praskala kometa v atmosféře. Zatím ještě vysoko nad letkou, ale řítila se dolů, padala k zemi; nezměřitelná rudá koule, jejíž jádro planulo oslepující bělí.

Matt oslepen odvrátil oči. To není skutečné! křičel jakýsi hlas v jeho hlavě. To je nějaký film, nějaká halucinace z LSD, horečný sen...

Ale potom uviděl, že oranžově žhnoucí oblačná pokrývka pod ním se protrhává. Mraky se rozprchly všemi směry, jako by je smetla nějaká obrovská neviditelná ruka. Pod ním ležela střední Evropa – Alpy, Rýn, Schwarzwald, švýcarská jezera, vše ponořené v přízračně oranžové. A jako by se nad touto částí světa snášela noc, šířil se obrovský černý stín po tváři země.

„Pryč odtud!“ zařval Matt.

„Rád bych viděl, kam dopadne!“ Smythův přeskakující hlas.

„Vektor nula osm tři!“ Matt reagoval jako automat. „Plný tah plus přídavné palivo! Jestli se dostaneme do jejího silového pole, je to konec!“

Hlasy ostatních byly jen nesrozumitelné mumlání ve sluchátkách. „...a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme...“

Neviditelná pěst komety udeřila do tříčlenné letky. Před sebou uviděl Matt přes svítivě oranžovou stratosféru kobaltově modrý trup jednoho letadla, jak se točí a padá. A už v příští vteřině bylo i jeho vlastní letadlo nesmírnou silou vytlačeno z kursu.

Dunění stroje, Smythův hysterický jekot, praskání ve sluchátkách a řev komety – Mattovy ušní bubínky hrozily prasknutím. Pustil řídicí páku a zoufale se snažil strhnout si helmu.

„Christopher-Floyd“ protála letovou rovinu letky, řítíc se v ostrém úhlu proti zemskému povrchu. Její rudě žhnoucí masa hnala před sebou obrovskou bublinu stlačeného vzduchu. Na své špičce se kometa rozprskla na miliony malých hvězd a v černém oblaku táhla za sebou obrovské hejno kamenných úlomků. Ohnivý sloup se zdál rotovat – Matt ho viděl zespoda, seshora, rudě zářící nebe vystřídal pohled na temnící se Zemi. Ale to nerotovala kometa; to se otáčelo letadlo kolem své podélné osy.

Mattovy prsty se rozběhly po ovládacích páčkách, dotýkaly se spínačů. Stále znovu mu řídicí páka vyklouzávala. Chtěl křičet, ale z hrdla se mu nevydral ani zvuk.

Viděl kolem sebe kroužit oblohu, zemi i kometu, jako by seděl v nějaké obrovské centrifúze. Do toho zablýsknuvši se modř dalšího letadla, srpek Středozemního moře, jehož modrá barva se náhle změnila na zelenou, rudě planoucí alpské vrcholky, fialové stužky řek...

„Christopher-Floyd“ zmizela za východním horizontem a na okamžik zmizel i oranžový stín ze zemského povrchu. Na okamžik se hory, řeky a nížiny zaskvěly ve svých původních přirozených barvách. Jenom obloha se již nechtěla vyjasnit.

Pak horizont explodoval.

Smythe ostře a pronikavě ječel jako posedlý. Mattovi se zdálo, že mu hrudník praská a že se mu jakýsi blesk zavrtává do lebky.

Něco se stalo.

Letadlo se náhle zdálo mít dvě přední části. Na jihu zářily dva zelené srpky mezi dvěma botám podobnými výběžky pevniny. Některé kontrolní lampičky se náhle zdvojily. Dokonce i vlastní ruce viděl Matt dvojmo.

A od východního horizontu se valily dvě prstencové stěny z ohně a prachu k západu, jihu a severu. Matt pevně sevřel oční víčka, znovu je otevřel – a pod sebou už neviděl žádnou zemi, nic povědomého – jen prach a žár.

Temnota se jako nějaká olověná clona položila na jeho mozek. Ještě zahlédl, jak ze dvou gigantických hřibů dole vystřelil dým až k obloze. Ještě zaregistroval, že Smythovo ječení zmlklo a zaznamenal rudé blikání na svém přístrojovém panelu.

A pak přišla ta nejtemnější noc, která vysála jeho vědomí do nicoty.

„Aruulo,“ zašeptal hlas z temnoty. „Baloor si tě žádá. Jdi za ním!“ Hluboký, bručivý hlas náčelníka. Ale jeho obrovitou postavu nemohla vidět. Stejně tak jako ty ostatní. Avšak cítila ostrý, nakyslý pach jeho kůže. Sorban dřepěl v první řadě semknuté hordy. Někde stranou vpředu před ní.

Něčí ruce se jí položily na ramena, na záda. Napůl postrčena pryč od ostatních, vymanila se z chumlu těsně k sobě přimknutých lidských těl.

Blahodárné teplo ostatních zůstalo vzadu za Aruulou, pocítila mrazivý dotek chladu. Přitáhla si kožešinový plášť k tělu. Po kolenou se sunula přes led a kámen a pravici si prohmatávala cestu temnotou podél zledovatělé stěny. Až ke vchodu do nízké jeskyně.

Zde bylo slyšet čísi dech. Sípavý a rychlý. Baloor. Mluvčí bohů. Byl vzrušený. Jako vždy, když zaklínal duchy. Nebo když mluvil s některým z bohů.

Aruula slyšela povrzávání jeho koženého obleku. Malým otvorem pronikl náhle do jeskyně slabý paprsek světla a ozářil Baloorův bezvlasý obličej. Byl bílý jako sníh, jímž náčelník a on uzavřeli úzký otvor do jeskyně. Jeho oči světélkovaly rudě. Nesčetnými vráskami zbrázděná kůže se napínala přes špičaté čelisti, vyčnívající lícní kosti a pod velkými očními. Dlouhé žlutavé zuby vyčnívaly z úst, která jako by ani neměla rty.

„Chci, abys naslouchala,“ zasykl. Jeho úzkou lebku pokrýval kus hnědé kůže. Upevněná tenkým páskem kolem čela, padala mu v roztřepených třásních na kostnatá ramena.

Horní polovina jeho těla vězela rovněž v kůži, v něčem, co se podobalo hrubému ponču. Také nohy byly obaleny kůží. K tomu měl těsně přiléhající boty, sahající mu až vysoko nad kolena. U lidu, k němuž Sorbanova tlupa patřila, nosili všichni mluvčí bohů také kůži. Aruulin lid tento materiál neznal.

„Naslouchej!“ poručil Baloor ještě jednou. Pak položil natažené prsty na sněhovou stěnu – i jeho ruce byly částečně ovinuté kůží – a znovu přiložil obličej ke štěrbině, sloužící jako kukátko.

Světelný paprsek pohasl. Naprostá temnota se znovu vrátila. Někde vzadu v jeskyni zakňouralo dítě.

Dvě tři ostatní se přidaly. Matky je začaly tišit. Jeden z bojovníků zlostně zavrčel a děti zmlkly.

Aruula se klečíc sehnula, strčila hlavu mezi kolena a naslouchala.

Byla v Sorbanově hordě jediná, která dokázala naslouchat. Patrně proto byla ještě naživu. A snad také proto, že uměla dobře zacházet s mečem a s lukem.

Sorban potřeboval každého, kdo byl zručný s mečem a s lukem. A potřeboval Naslouchače. V jejím vlastním lidu jich bylo mnoho, kdo měli tento dar. Ale Aruuliny vzpomínky na to byly už více než mlhavé. Zavřela oči a přitiskla si ruce na uši. Její srdce bilo pomalu a klidně. Kolébala se horní částí těla sem a tam. Z jeskyně zaznamenala šelest a šušknání mnoha jiných duchů Sorbanovy hordy.

Vnímala strach, hněv a hlad. Pak jakési horečné koktání. Úplně blízko ní. Baloor. Blesky šlehal v jejích sítnicích. Aruula viděla obrazy: meče a šípy se zadíraly do srstnatých těl, otvíraly se trhliny v ledu a srstnatá těla v nich mizela. Sled obrazů zrychlil Aruulin dech a tlukot jejího srdce.

Ted' to bylo Baloorovo srdce, kterému naslouchala. Přivolával bohy, zapřísahával Orguudoa, démona temných hlubin, a proklínal taratsy. Vždy, když Aruula naslouchala mluvčímu bohů, sáhl po ní tento chlad, toto pronikavé napětí.

Aruula od něj odtrhla svého ducha a naslouchala ven z jeskyně.

A tu to bylo! Pociť, jako by se jí spousta malých šipek zavrtala pod kůži na hlavě. Nenávist, žízeň po krvi a mase, dychtivost k útoku a ničivá zuřivost. Taratsy! Byly úplně blízko!

Aruula se oťrásla odporem. „Jsou tady,“ zašeptla.

Baloor se prudce otočil. Sněhem uzavřený východ z jeskyně znovu osvětlilo šeré slabé světlo. Mluvčí bohů si měřil Aruulu přimhouřenýma očima.

„Víš to jistě?“ Aruula němě přikývla.

Vedle ní se Baloor vrhl naplocho na zem. Sípavě mumlal své modlitby. „Wudane, přijď! Wudane, staň se zdi mezi námi a jimi! Wudane, buď štěrbinou v ledu, která je pohltí! Wudane, Wudane...”

Aruula se od muže posunula o kousek dál. Nechtěla být v jeho blízkosti. Už když se jako dítě dostala do Sorbanovy tlupy a mluvčí bohů byl tehdy ještě mladý muž, vyhýbala se mu.

Opět zabořila hlavu mezi kolena. Bylo tu ještě něco. Ne v jeskyni. Také ne v blízkosti jeskyně u tarats.

Bylo to dál, mnohem dál. Ale přicházelo to rychle. Aruula to cítila kdesi hluboko v břiše. Jakoby se tam v jejích vnitřnostech třepetal nějaký pták. A cítila to i ve své hlavě. Tiché bzučení, které pomalu narůstalo. Tam venku se něco pohybovalo, něco příšerného. Něco se blížilo k jeskyni. Něco, co bylo cítit naprosto cize a čemu ještě nikdy nenaslouchala.

Aruula se udiveně vzpřímila. Něco, čemu ještě nikdy nenaslouchala? Posunula se kolem stále se modlícího mluvčího bohů ke špehýrce ve sněhové stěně, přiložila obličej ke sněhu a pátrala pohledem venku.

Na druhé straně ledovcového zářezu se zvedal příkrý, sněhem pokrytý horský hřbet. Ze zářezu, širokého tak na pět délek oštěpu, stoupala mlha a plazila se po svahu vzhůru. Ze sněhu vystupovaly ostré, strmé ledové formace. Mlha je pomalu zahalovala.

Působilo snad už Baloorovo zaklínání? Kdyby mlha zhoustla, taratsy by jejich úkryt nenašly.

Aruula ještě nemohla žádné taratsy rozeznat. Ale také nic, co by ukazovalo na nějakého jiného tvora.

Nikde žádný zvuk ani stopa, že by se něco blížilo. Mýlila se snad?

Zavřela oči a znovu naslouchala. Bzučení bylo silnější. Slabá bolest se ozvala pod Aruulinou lebkou. S úlekem otevřela oči.

Na sněhovém úbočí naproti se z mlhy vynořil černý stín. Aruule se naježily chloupky v týle.

Taratsa! Mohutné, srstí porostlé tělo se neohrabaně brodilo sněhem. Kolem něj šlehal dlouhý ocas.

Šedočerná hrubá srst byla na hrudi a na hlavě naježená. Jisté znamení, že taratsa zvětrila stopu.

Jeden stín po druhém se objevoval na svahu a postupoval nahoru. Z Aruuliny hrudi se vydral tlumený sten.

Taratsí vůdce se nyní dostal k ledovcovému zářezu pod jejich úkrytem. Byl ještě vzdálen víc než jeden hod oštěpem, ale Aruula už mohla rozeznat dlouhé ostré trháky, vyčnívající z jeho protáhlého čenichu.

Ted' se vztyčil v celé své výšce. Dokonce ani náčelník Sorban nebyl tak velký jako průměrná taratsa.

Taratsí vůdce zvedl čumák do výše. Aruula viděla dokonce i dlouhé vousy u knoflíku podobné špičce čenichu, jak se chvějí. A jeho velké uši se strnule postavily vzhůru a natáčely se pomalu všemi směry, jak naslouchal.

Zaslechl snad její zasténání? Nebo Baloorovy zaklínající modlitby? Taratsy měly neuvěřitelně jemný sluch.

Možná že se také zneklidnili frekové, když ucítili blízkost těchto nenasytých bestíí. Sorbanova horda měla svá jízdní zvířata ustájena v jeskyních v horní části příkrého svahu a jejich východy byly rovněž uzavřeny sněhem.

Nyní se taratsí vůdce obrátil dozadu a pokynul svým soukmenovcům.

„Objevili nás,“ šeptla Aruula. Za ní v jeskyni to zašumělo.

Taratsí vůdce klesl znovu na své přední končetiny a odkolébal se kousek nahoru po svahu. Pak se znovu obrátil. Bleskurychle se dal do pohybu. Kolem něj se rozstříkoval sníh. Třemi, čtyřmi skoky vyrazil k široké ledovcové trhlíně a přeskočil ji.

Srstnaté tělo se hluboko bořilo do nového sněhu, který na této straně zářez zavál. Aruula slyšela, jak hlasitě supí a prská, zatímco se vyhrabával ze sněhové závěje.

Na rameno se jí položila ruka a odtrhla ji od špehýrky. Sorban. Náčelník pátravě vyhlédl ven. „Tvoje

kouzlo neúčinkovalo, Baloore!“ zavrčel. „Ty zatracené taratsy jsou tu.“ „Samožřejmě, že mé kouzlo účinkovalo.“ Baloor odstrčil Sorbana od štěrbiny a sám se podíval ven. Vydal ze sebe ostré zasyknutí. „Orguudoo nepřichází tam, kde zemi pokrývají skály a led. A Wudan si přeje, abychom se k jeho počtě zachránili vlastními silami. Propůjčí nám sílu létavého draka.“ Baloor zvedl svou do kůže zahalenou hlavu od štěrbiny. Světlo padlo na mohutnou postavu náčelníka. Jeho tělo bylo celé zahaleno do černé kožešiny. Pod kožešinovou kápí vykukovala černá houština vlasů. Také tučný obličej byl celý porostlý chlupy. Velké kulaté oči se zelenavě třpytily. Náčelník se opřel o svůj meč a jeho pohled zamířil temnotou do zadní části jeskyně. „Musíme bojovat o naše životy.“

Nikdo nevydal ani zvuk, ale Aruula vnímala čtyřicetinasobný výkřik hrůzy.

A současně znovu šlehla ostrá bolest od její lebky až do celého těla. Zasténala a horní polovinou těla padla na stěnu. Rukama si zajela do svých hustých vlasů.

Ale bolest pominula tak rychle, jako se objevila. A venku bylo teď něco jinak. To cizí něco – blížilo se to?

„Co ještě slyšíš?“ zavrčel na ni Sorban. „Přines si svůj meč.“

„Tam je něco...“ zašeptala Aruula. „Něco cizího... udělalo mi to bolest.“

Baloor a Sorban si navzájem vyměnili nedůvěřivé pohledy.

Vedle Aruuly se vynořil stín. „Tvůj meč, Aruulo.“ Radaanův hlas. „Budu bojovat po tvém boku.“ Radaan byl náčelníkův nejstarší syn. Aruula nahmátla chladný kov čepele svého meče.

„Děti, kojící a těhotné ženy se ukryjí do jeskyně tak hluboko, jak jen to půjde,“ nařídil Sorban. „Zůstane u nich Zurpa.“

„V pořádku, Sorbane,“ odpověděl z temnoty hluboký, drsný hlas. Zurpa, nejstarší matka hordy. Porodila Radaana a byla Sorbanovou hlavní manželkou.

„Teď rozbiju sněhovou stěnu. Nemocní a slabí půjdou první,“ zavelel Sorban. „S oštěpy a sekýrami, pak bojovníci s meči. Pak mladí se šípy a luky.“

Šum, šramot a dupání v jeskyni zesílily až k rámusu. Horda se řadila. Ti, kteří byli nějak oslabení po zranění, a nemocní členové tlupy – bylo to pět mužů a dvě ženy – zaujali místo hned za náčelníkem.

Sorban klečel před sněhovou stěnou, která uzavírala jeskyni, a ještě jednou vyhlédl ven. „Trhlinu už přeskočily čtyři taratsy. Na svahu jsem jich napočítal ještě třináct.“ Otočil se nazpět ke své tlupě.

„Bojujte za přežití nás všech!“

Couvl pak o dva kroky nazpět, rozběhl se a vši silou se vrhl proti sněhové stěně, která se roztříštila do milionů třípyticích se bílých částíček.

Dovnitř se vtilo světlo – a s ním zvířecí řev z více než tuctu taratsích hrdel.

Nemohl být v bezvědomí déle než tak dvě tři sekundy. Aspoň tak tomu Matthew Drax skálopevně věřil. Protože když znovu otevřel oči, točil se jeho stroj ještě pořád kolem své podélné osy. Oslepující běloba se zabodávala do jeho sítnic jako bodající jehly. Automatické odstínění v helmě zřejmě nefungovalo.

„Co je to?“ slyšel Smytha sípat. Matt se přinutil znovu otevřít oči; ocelově šedé nebe, mléčná skvrna slunce, sněhové vrcholky a ledovcové srázy v šíleném tanci rotovaly kolem kokpitu.

„Padáme, Draxi!“ zaječel Smythe. „Dělejte něco, proboha, dělejte něco...“

Omámeně zamrkal Matt na přístroje. Stále ještě viděl dva výškoměry, dva radarové displeje a dva Machmetry. Udávaná rychlost činila 0,65 machů a světelný ukazovatel výškoměru se sesunul dokonce pod značku dvou tisíc stop!

„Ztrácíme výšku!“ Znovu Smythův hlas. „Tak dělejte něco, Draxi!“ Náhle se zdálo, že má strach o ten svůj ubohý život.

Matt strhl řídicí páku k sobě. Jeho prsty přelétly po přístrojích. Zapnul vyrovnávací zařízení a pomocný stabilizační systém. Očima sledoval head-up-display. Jeho ruce obsluhovaly přístroje téměř poslepu.

Konečně se mu podařilo dostat letadlo z rotace. Stroj se stabilizoval. Nyní už šedé, dusné nebe zůstávalo

tam, kam patřilo: nahore. A sněhová krajina jim padala vstříc.

Stále ještě rapidně ztráceli výšku. Dvanáct set stop, varoval výškoměr.

„Já vystoupím!“ zařval Smythe. Matt to sotva slyšel. Pokoušel se už poněkolikrát uvést do chodu motory, ty ale nereagovaly.

Náhle silná rána. Ledový vítr se opřel Mattovi do obličeje a na okamžik ho připravil o dech. Smythe odtrhl střechu kabiny. Za Mattem se ozvalo ostré zasyčení. Velitel instinktivně zatáhl hlavu mezi ramena. Raketa vystřelovacího zařízení právě katapultovala křeslo s astrofyzikem z trupu letadla.

Matt se obrátil a viděl, jak kupole Smythova padáku mizí vzadu za ním. Dech mu mrzl v koutcích úst a v nosních dírkách. Nepřemýšlel dlouho a hmátl rovněž po spouštěcí páce svého katapultovacího sedadla a aktivoval ho.

Nestalo se nic. Vůbec nic. Raketa, jejíž nárazová síla měla sedadlo katapultovat z letounu, se nezažehla. Každé buňky Mattova těla se zmocnily šílená panika. „Do prdele!“ Z plna hrdla vykřičel své zoufalství. „Zatracené svinstvo!“ Ledový vítr se mu zdál pronikat nosem a ústy až do mozku. Sevřel řídicí páku mezi kolena a uchopil knipl oběma rukama. Zatraceně, chtěl žít!

Jen malá část jeho mozku registrovala nepovědomou konfiguraci krajiny. Sněhové horší obří, strmé ledovcové masy a hluboko zaříznuté ledové strže se posunovaly pod klesajícím letounem.

Nezbýval mu čas, aby přemýšlel, proč mu to vše připadá tak nepovědomé a neznámé. Každá jeho mozková buňka, každé jeho nervové vlákno, každý sval jeho těla se soustředil na to, aby se ze zřícení přece jenom povedlo udělat nouzové přistání.

Svítilí ukazatel výškoměru nezadržitelně klesal. Proti letadlu se řítily bizarní ledové útesy, mezi nimiž se objevovala poměrně široká sněhová pole. Matt se pokusil navést stroj k jednomu z nich.

Odtrhl pohled od nemilosrdně se blížící krajiny. Jeho oči se fixovaly na přístroje. Při rychlosti 0,42 machů a výšce devadesáti stop zvedl Matt přistávací klapky a aktivoval brzdící padák.

Strašlivý náraz ho téměř oloupil o smysly, jako by ho nějaká titánská ruka přitlačila dopředu do bezpečnostních pásů.

Letoun se propadl dolů, otáčeje se kolem své podélné osy. Zabořil se do sněhu, zanechávaje za sebou hlubokou vyrytou brázdou. Bílý oblak se zvedl kolem Matta a rozprášíl se ve vzduchu. Sníh mu vnikl do očí, do nosu i do úst. Sípál a kašlal.

Levé křídlo letadla se se skřípotem smýklo těsně podél jednoho ledového útesu. Pak kovová rána.

Letounem otřáslo nové škubnutí. Obrisy křídla s pískáním vibrovaly uprostřed sněhového mraku. Matt cítil, že se stroj otočil kolem své vertikální osy. Pak ho něco tvrdě udeřilo do hrudi a do hlavy.

Když se předek stroje naklonil přes okraj sněhové plochy a zaryl se do trhliny v ledu, nebyl už velitel Mat-thew Drax při vědomí...

S hlasitým řevem se horda vyřítla z jeskyně. V kožešinách zahalené postavy s většinou černými, střapatými vlasy, muži, ženy i děti – celkem osmadvacet příslušníků kmene náčelníka Sorbana.

Na okamžik se zdály čtyři taratsy na této straně ledovcového zářezu překvapené. Pak se jim ale výhrůžně naježila srst na hřbetě a na hlavě. Spustily se dolů na své dlouhé přední nohy a prskající a vřeštíce se pak dlouhými skoky vyřítily po plochem svahu nahoru k jeskyni, lidské hordě vstříc.

Aruula běžela za Radaanem a jedním dalším bojovníkem dolů po svahu. Mezi nimi a vzhůru se ženoucími taratsami stála první linie, kterou tvořilo sedm kopiníků. Se sebevražednou odvahou se postavili bestiím do cesty.

Tři z nich byli prostě srazeni a zadupáni do sněhu. Ostatním se podařilo zadržet dvě taratsy. Šedočerné bestie po nich vztekly šlehalý svými ocasy a svými dlouhými pazoury chňapaly po špicích kopí.

Horda se vrhla na obě taratsy, které prorazily linii předvoje. Baloor a Sorban zarazili té první z nich své meče do břicha. Do sněhu se vylila krev a střevo. Horda hlasitě zajásala.

„Přicházejí další!“ zařval náčelník. „Střílejte k ledové trhlíně!“

Syčivý pískot ve vzduchu. Přes bojiště přeletělo krupobití šípů a sneslo se na taratsy pod ledovcovým

zářezem. Jedna z chlupatých stvůr se s kvílením válela ve sněhu. Ostatní prostě jen vytráslы šípy ze srsti. Pět či šest dalších tarats skákalo sněhem vzhůru po úbočí.

Taratsí vůdce, který se náhle octl sám v přední řadě a obklopen tuctem bojovníků s mečem, vztekale syčel a řval. Jeho ocas kroužil vzduchem, odrážel na něj dorážející čepele předníma nohama a snažil se popadnout bojovníky do svých holých prackek, které měly dlouhé, zakřivené prsty s ocelově tvrdými drápy.

Aruula, Radaan a další tři muži se rozběhli na pomoc čtyřem ohroženým bojovníkům předvoje. Tělo jedné ženy sebou škubalo na sněhu. Ocas jedné z tarats se jí ovinul kolem hrdla.

Jeden starý jednoruký bojovník ležel s rozervanou hrudí v rudě zbarveném sněhu. Třetímu bojovníkovi prokousla jedna ze zadržovaných tarats hrdlo skrz naskrz. Jeho krev vystříkla vysokým obloukem na šedočernou srst bestie.

Zatímco Radaan a jeho tři bojovníci se vrhli na zuřící stvůru, proběhla Aruula širokým obloukem kolem nich. Uškrcená žena sebou nyní už jen slabě cukala. Její obličej a vyhrzlý jazyk měly fialovou barvu. Její prsty stále ještě svíraly holý taratsí ocas, utažený kolem jejího hrdla.

Aruula pozvedla meč nad hlavu a jedinou ranou ocas přesekla. Bestie pronikavě zavřískla, vyskočila, ještě ve vzduchu se obrátila a přistála ve sněhu krok před Aruulou. Otevřela svou pokřivenou tlamu, vycenila dlouhé špičaté zuby a rozpřáhla své osrstěné přední tlapy, aby se na Aruulu vrhla.

Tu však náhle její tělo strnulo, prudce hodila hlavou dozadu a zhroutila se. Aruula uviděla, že jí z hrudi vyčnívá hrot Radaanova meče.

Náčelníkův syn stál za skolenou taratsou. „Dlužíš mi to!“

Aruula nevěřila svým očím, ale ač stál sám tváří v tvář smrti, mladý bouřlivák se dokázal usmát.

V příštím okamžiku mu však úsměv zase zmizel z obličeje. Jeho pohled sklouzl na Aruulu a kůže kolem očí mu pobledla. „Pozor!“ zařval.

Aruula padla k zemi, přičemž současně držela hrot svého meče kolmo vzhůru. Narazilo do ní šedočernou zježenou srstí pokryté tělo a zamáčklo ji hluboko do sněhu.

Váha taratsy vytlačila z Aruuliných plic všechny vzduch. Zalapala po dechu. Ústa jí naplnily tvrdé chlupy.

Bestie nad ní sebou párkrát škubla a pak ochabla. Aruula cítila, jak jí po ruce stéká teplá, lepkavá tekutina. Ještě stále pevně svírala meč. Taratsa se nabodla na jeho čepel.

Aruula se těžce oddechujíc vymanila zpod neživého těla. Vytáhla svůj meč z taratsího břicha a otřepala si sníh ze svého kožešinového pláště a dlouhých vlasů.

Svah mezi ledovcovou trhlinou a jeskyní naplňoval lidský řev a taratsí syčení. Aruule se zdálo, že ze sněhem uzavřených jeskyní nahoře uprostřed příkrého svahu slyší kovový cvrkot a úder křidel ustájených frek. Citlivá jízdní zvířata slyšela hluk boje a začínala se jich zmocňovat panika!

Aruula se rozhlédla kolem sebe. Jediný pohled jí stačil, aby pochopila, že se Sorbanovou tlupou je konec; asi tak patnáct tarats se válelo spolu s postavami zahalenými do kožešin ve sněhu a tloukly ocasy a prackami kolem sebe. Další skákaly na malé skupinky dohromady se semknuvších bojovníků.

Děti nahoře u jeskyně uzavřely vchod svými drobnými těly a vystřílely své poslední šípy na dvě šedočerné bestie, které se probíjely až na několik málo kroků k jeskyni.

Baloor stál na jednom ledem pokrytém skalním výstupku, vzpínal ruce k nebi a vrhal své zoufalé prosby k Wudanovi a zároveň zapřísahal i Orguudoa, svého démona.

Za ním bojoval samotný náčelník s jednou taratsou, která byla o celou hlavu vyšší než on sám. Jeho meč trčel mimo jeho dosah zabodnutý ve sněhu a obrovský netvor ho škrtil jeho vlastním amuletem.

Amulet – Sorbanova nejvyšší svátost! Se zuřivým výkřikem popadla Aruula svůj meč a rozběhla se sněhem k náčelníkovi a k bestii.

Ten amulet byl tím, co propůjčovalo Sorbanovi chytrost a sílu, aby dokázal provést hordu vším nebezpečenstvím. Kdyby se taratse podařilo mu amulet strhnout nebo kdyby náčelníka zabila, pak by už nikdo z hordy neměl šanci na přežití. Ani ona ne.

Vykřikla a rozmáchla se mečem. Bestie se po ní ohlédla. Zároveň utáhla řetízek amuletu kolem Sorbanova hrdla ještě víc. Vycenila zuby. Cosi jako výsměšný úšklebek zakřivilo rysy její srstnaté tlamy. Náčelník začal chřaptět. Jeho velké oči se zdály ještě víc vystupovat z důlků a jeho obličej dostal barvu shnilé ryby. Taratsa škubala Sorbanovou hlavou, až hlava narážela do zledovatělé skalní stěny.

Se zuřivým zavýtím se Aruula chystala se na stvůru vrhnout. Ta však zakroužila svým ocasem a šlehla s ním po jejích nohách. Špička ocasu se jí ovinula kolem kolen a strhla ji do sněhu. Taratsa vydala triumfální zasyčení.

Aruula ležíc napřáhla meč a udeřila.

Čepel zasáhla svalnaté horní stehno bestie. Taratsa pronikavě zapištěla. Reflexivně přitáhla ocas k tělu a trhla tak Aruulou blíž. Žena uchopila svůj meč jako kopí a vrazila ho černosrsté obludě do boku. Taratsa pustila Sorbana a padla na bok do sněhu.

Náhle naplnilo vzduch jakési tiché bzučení. Narůstalo rychle a změnilo se v hvízdání podobné jako u orkánu. Jako by se sem přes ledové útesy hnala bouře.

Jako by promluvili bohové!

Hluk boje rázem zmlkl. Všichni, lidé i taratsy, svorně zvedli oči k zachmuřené obloze. Dokonce i zranění. Nikdo se nepohnul, nikdo nevydal ani zvuk. Také rozčilené freky v jeskyních už nebylo slyšet.

Hvízdání stále více a více přecházelo v burácivý řev. Zněl jako dunění vod velkých záplav, které Aruula před mnoha lety zažila v Západní zemi.

Náhle nad svah před jeskyní padl stín. A nad rozeklanými horskými vrcholky se přesunul jakýsi podivný pták. Letěl velice vysoko. Mnohem výš než kam mohl dostřelit šíp. A za sebou táhl ohnivý ohon.

Nepohyboval křídly, neměl žádné peří ani létací blány – byl úplně strnulý, a přesto letěl. Jeho tělo bylo dlouhé a štíhlé. Připomínal Aruule jednu z velkých ryb, jimiž se živili na ostrovech, kde strávila své dětství.

Hrozivý řev modrého ptáka byl tak silný, že až působil bolest. Aruula a mnozí ostatní si rukama zacpali uši.

Taratsy začaly vřeštět a kvičet. Některé z nich se válely po sněhu dolů se svahu. Další je následovaly, vrávoravě nebo dlouhými skoky. Jejich sluch byl ale daleko citlivější než lidský.

Mezi bestiiemi zavládla panika. Křičíce prchaly dolů k ledovcovému zářezu. Jedna po druhé jej přeskakovaly a v divokém úprku se hnaly přes sněhové pole k protějšímu svahu.

Také taratsa, kterou Aruula zranila, se kňourajíc plazila se svahu dolů. Aruula se o ni nestarala.

Fascinovaně a zároveň zděšeně visel její pohled na modrém ptáku. Ten klesal ke vzdálenému pohoří.

Náhle se za ním nadmula jakási bílá koule a vzápětí zmizel za jedním ledovým hřebenem.

Aruula se rozhlédla kolem sebe. Všechny taratsy utekly. Jenom čtyři jejich zdechlíny zůstaly ležet na místě. Ve zkrvaveném sněhu leželi i někteří členové hordy.

„Wudan!“ zařval náhle Baloor. „Wudan mě vyslyšel!“ Seskočil ze zledovatělé skalní jehly dolů do sněhu.

„Wudan nás zachránil!“

V hordě nastal rozruch. Muži a ženy začali mezi sebou vzrušeně mluvit. „Wudan buď pochválen! Čest a sláva Wudanovi!“ Následující Baloorova příkladu, vrhali se s rozpřaženými rukama do sněhu a vděčně vzdávali díky nejvyššímu z bohů.

Téměř celou hodinu potom strávili tím, že zahrabávali do sněhu své mrtvé. Ztratili pět mužů, dvě ženy a jednoho polovzrostlého chlapce.

Dělali to mlčky za mumlání svého mluvčího bohů. Baloor se modlil a zaklínal duchy zemřelých.

Aruula si všimla, že téměř všichni stále kradmo vzhlíží jí k obloze. Každý muž z hordy, každá žena a každé dítě se zdáli myslet jenom na jedině: na božského ptáka s dunivým hlasem a ohnivým ohonem.

Také Aruula ho v duchu stále viděla.

Při další práci, kdy stahovali a rozporcovávali mrtvé taratsy, existovalo jen jedině téma hovoru: modrý ohnivý pták. Baloorova autorita přesvědčila každého jednotlivého člena hordy. Večer už ani nevrly náčelník nepochyboval, že ohnivý pták byl nějaký Nesmrtelný z Wudanova božského vojska.

Aruula spolu s některými dalšími ženami zahrabaly taratsí maso do sněhu, aby zmrzlo. Odpadky naskládaly do několika hromad.

Pár bojovníků se pak vyšplhalo po příkré stěně a rozbilo sněhové stěny před jeskyněmi s jízdními zvířaty.

Pak jednoho po druhém přivedli ke vchodům freky.

Aruula vzhledla vzhůru k jeskyním. Ze vchodů vyčnívala krátká srstnatá tykadla zvířat. Vystrkovala dychtivě ven své štíhlé, téměř vejcovité hlavy. Až na klešťovitá kusadla a velké tmavé facetové oči byly hlavy pokryty hustou tmavě zelenou srstí.

Frekové se vzrušeně rozhlíželi všemi směry, až konečně objevili hromady masových odpadků pod jeskynním svahem. Ihned seskočili ze strmé skalní stěny. Přitom s chřastěním rozepjali svá křídla. Sesvištěli dolů a přistáli hned vedle Aruuly a ostatních žen na svých šesti dlouhých členitých nohách. Samičky freků byly větší než samečkové. Těm zato rostly na kusadlech dlouhé červenavé trny. Frekové složili svá vějířovitá spodní křídla pod krátká tmavozelená svrchní křídla a posadili se na zadní skákací nohy, podepírajíce se prostředními nohama. Jemně členitými spáry předních nohou si strkali odpadky masa mezi čelisti.

Po setmění se všichni členové hordy skrčili dohromady ve spací jeskyni.

„Wudan nás už měsíce provázel,“ prohlásil mluvčí bohů. „Což jsem vám to pořád neříkal? Wudan nás během našeho útěku před taratsami stále ochraňoval! Už od té doby, co jsme odešli ze země za velkou řekou!“

Odmíchl se, aby nechal svá slova působit. „Když jsme překročili velkou řeku, bylo nás třiapadesát,“ pokračoval posléze dál. „Deset bojovníků a bojovnic zahynulo během dlouhého pochodu přes ledové pohory, v boji proti taratsám a zimě. A dnes jsme ztratili dalších osm našich druhů.“

Opět pauza. Aruula cítila v temnotě jeskyně vlnu bolesti a smutku.

„Zbylo nás ještě pětaticet.“ Baloor mluvil teď tišeji. „Ale to nejdůležitější je: Sorbanova horda přežila!“ Jeho hlas stoupal. „Díky Wudanově pomoci! On jediný nás dovedl až sem! Dnes zabránil, aby byla tvá tlupa vyhubena, Sorbane! A on nás také doprovodí až do té vychvalované Jižní země!“

„Wudan buď pochválen!“ ozvalo se mnohohlasně z temnoty. „Buď pochválen a uctíván všemocný Wudan a jeho vojsko bohů!“

„Proč ale letěl dál?“ přihlásil se ke slovu jakýsi drsný ženský hlas. Zurpa, nejstarší z žen a Radaanova matka. „Proč nesestoupil mezi nás?“

„Nevydrželi byste pohled na něho,“ odpověděl mluvčí bohů. „Buďte šťastní, že vás poctil tím, že jste ho viděli letět po nebesích.“

Zavládlo zamyšlené mlčení. Aruula naslouchala do temnoty. Cítila úctu a bázeň. Ještě nikdy nikdo neslyšel, že by se bůh ukázal nějakému člověku.

„Vypadalo to, jako by ten božský pták chtěl přistát,“ řekla Aruula.

„Snad nás chce doprovázet osobně,“ zamumlal Sorban. „Myslím tím – tak, že by byl mezi námi a že my bychom ho viděli.“

„A že bychom s ním mohli mluvit,“ dodal Radaan horlivě.

„Blázní!“ okřikl je Baloor. „Nevíte, co mluvíte!“

„Snad máš pravdu,“ zvolala stará Zurpa. „Ale co když Wudan poslal jednoho ze svých bohů, aby nás bezpečně dovedl do Jižní země – to by bůh určitě vzal na sebe nějakou podobu, kterou bychom mohli snést?“

„Který z bohů by to mohl být?“ Radaanův hlas se třásl posvátnou bází.

„Nevím.“ Baloor chvíli mlčel, jako by přemýšlel. „Možná Sigwaan. Říká se, že jezdí na velkém ptáku, když navštěvuje zemi. Ano, Sigwaan, ten to určitě bude.“

„Možná má Zurpa pravdu,“ řekl Sorban. „Kdyby byl Sigwaan s námi, ty prokleté taratsy by se už neodvážily nás napadnout.“

„To je nebezpečné, Sorbane, velice nebezpečné.“ Hlas mluvčího bohů měl v sobě zapřísahavý tón. „Ještě nikdy se žádný člověk neodvážil setkat se s bohem.“

„My se odvážíme,“ rozhodl náčelník. „Zítra se vydáme na cestu a budeme boha a jeho ohnivého ptáka hledat.“

Následujícího rána sestavil Sorban malý oddíl bojovníků a bojovnic a poslal je do ledových útesů, aby hledali boha. Baloor je vedl. Také Aruula a Radaan byli s nimi.

Ohňostroj neskutečných obrazů vybuchoval v mozkových závitech Matthewa Draxe.

Zahnul se svým vozem Ford Mustang do ulice, kde bydleli jeho rodiče. Když z auta vystoupil, viděl, že jejich dům zmizel pod obrovskou sněhovou horou.

Pak se octl v posluchárně Westpointu. Před velkými okny vojenské akademie zuřila hustá metelice.

Hádal se s docentem o naprosto absurdních problémech. Jako na příklad, zda Antarktida leží v Alpách a zda by Bůh připustil konec světa.

Náhle bílá tma před okny změnila barvu, byla oranžová a nakonec zářivě rudá. A řítla se sem jiskřící ohnivá koule. Matt otevřel ústa, aby křičel – ale z jeho hrdla nevyšel žádný zvuk.

Sevřel ho panický strach. Otevřel oči a lapal po vzduchu. Hltavě, jako by se dusil. Byla naprostá tma. Na bradě, na čele i v nose cítil sních.

Matt se pokusil otočit, ale vlhký, zledovatělý sníh byl úplně všude. Vedle něho, nad ním, těsně před jeho obličejem. Nebyl si jist, jestli se mu to zdá, nebo jestli je ten sníh skutečnost.

Zkusil zvednout hlavu, aby aspoň obličej neměl ve sněhu. Každý pohyb bolel. A hlava mu pořád padala dopředu do sněhu.

Matt měl neurčitý dojem, že jeho letoun nespočívá v horizontální poloze, nýbrž že je nakloněn v ostrém úhlu dopředu a visí na nějakém horském hřebetě, v rokli nebo někde jinde.

Podařilo se mu vyprostit ruce ze sněhu, který zcela zavalil přístrojovou centrálu. Chtěl se opřít o opěrky pilotního křesla, vzepřít se a vytáhnout se ven ze sněhem zavátého kokpitu.

Bodavá bolest mu vystřelila v hrudi. V žaludku se mu vzedmula prudká vlna nevolnosti. Jako by byl nějakým gumovým pásem spojen se svou noční můrou, bylo jeho vědomí strženo znovu zpět do mdlob.

Byla noc. Matt viděl stát dva lidi na terase svého domu v Riverside. Jeho rozvedená paní a Jacob Smythe. Líbali se a Matt je užasle pozoroval. Vyšel z domu a viděl, jak jeho exmanželka uvolnila gumový pásek z profesora blondatého copu a lichotně prohrábla jeho dlouhou hřívu.

Smythe zaslechl Mattheovy kroky a odstrčil Liz od sebe. Podíval se na Matta s výsměšným úšklebkem ve svém úzkém obličejí. Jeho nepřirozeně velké a vyvalené oči se blýskaly jako oči nepřítelnyho.

Ukázal k nebi. Matt vzhlédl – rudě žhnoucí, ohnivá koule se hnala noční oblohou. Právě na jeho dům.

Táhla za sebou zářící ohon. „Není to nádherné?“ vykřikl Smythe.

A pak byl Matt najednou zase v hangáru základny Luftwaffe v Berlíně-Köpenicku. Jacob Smythe a on právě nastupovali do svého stratosférického tryskového letadla. Matt věděl, že má příkaz vrhnout se se svým letounem na „Christopher-Floyd“, aby kometu rozmetal. Srdce mu bušilo tak divoce, že myslel, že mu snad z hrudi vyskočí.

Vlevo i vpravo viděl Hanka Williamse, blondatou Jennifer Jensenovou, astrofyzika Davea McKenzieho a tmavého Irwina Chestera, jak právě vylézají ze svých strojů. Jeden vedle druhého, své helmy pod paží, kráčeli k hangárovým vratům. Ta se se skřípáním odsunula. Startovací plochu před hangárem zaplňovali nespočetní lidé a všichni zírali k obloze.

Matt rozpoznal své rodiče, svou někdejší ženu, svého nejlepšího přítele Burta Cassidyho a ještě spoustu dalších známých lidí, kteří stáli poblíž. Dokonce zahlédli i svého učitele náboženství ze střední školy.

Jeho kamarádi piloti i oba vědci se postavili k lidem a jako oni hleděli k nebi, jež zářilo žhnoucí oranžovou barvou.

Světlo zesílilo. Matta se znovu zmocnila panika. Ve snu chtěl nastartovat motory letadla. Ale jeho ruce zůstaly jako přirostlé na řídicí páce.

A pak znovu ta nestvůrná ohnivá koule. Před hangárem se na obloze nad startovací plochou objevila „Christopher-Floyd.“ Oranžová kupole vzduchu, kterou tlačil před sebou, rozehnala mraky. Za sebou slyšel Matt mečivý chechtot profesora Smytha.

Kometa se hnala přímo na lidi. Pak letištní plocha explodovala a úděsně planoucí ohnivý válec udeřil do hangáru.

S výkřikem se Matthew Drax znovu probral.

Bylo světlo. Ne úplně, ale aspoň tak, že byl schopen něco vidět. Jeho horký dech roztavil před jeho obličejem sníh, takže se utvořila malá dutina. Na její horní straně, ve výši jeho čela, byl sníh zbarven

temně rudě.

Matta bolela hlava; každé nadechnutí vyvolalo píchání v hrudníku. Žalostně mrzl. Kolena se mu neovladatelně třásla, zuby drkotaly o sebe.

A měl žízeň. Jeho ústa, jeho jazyk, byly úplně suché. V krku jako by měl nějaký kaktus, tak ho v něm píchalo a páliło. Přitiskl rty na sníh a kousek ho ukousl. Hlatavě polykal ledově chladnou tekutinu.

Celý kokpit vyplňoval sníh. Matt natáhl ruce a začal ho od sebe odtlačovat. Každý pohyb mu působil nesnesitelnou bolest v hrudníku.

Jakmile mu zase ze žaludku do hlavy stoupla nevolnost, přestal. Jenom ne znovu ztratit vědomí! S největší pravděpodobností by bezmocně zmrzl.

Podařilo se mu odházet z kokpitu sníh natolik, že měl volný výhled. Stále ještě se mu chvílemi tmělo před očima. Zhluboka dýchal, aby tak zapudil slabost a mdlobu.

Všechno viděl jen jako přes nějaký kalný závoj; pod sebou ledovou trhlínu, do níž se zabořil předek letadla, naproti sněhovou plošinu, končící před zledovatělou skalní stěnou a nad a vedle naprosto šílené, neskutečné skalní formace. Jako nějaké ledem pokryté kosti trčely ven z příkrého svahu, nad nímž visel Mattův letoun zaklíněný v ledové trhlíně.

Úděsná, hrůzu nahánějící krajina připomínala Mattovi filmové záběry z Antarktidy. Ale jeho letka letěla přece nad severní Evropou a ne nad jižním pólem! Viděl přece Středozevní moře a Itálii, když tlaková vlna komety smetla jeho letadlo z oblohy.

Při myšlence na kometu se ho zmocnila další vlna nevolnosti a závratě. A s tím i další horečnaté vize. Jeho dech se zrychlil, srdce tlouklo pomaleji. „Ach, bože,“ stěnal. „Ach bože, ta zatracená kometa...“

Zavřel oči a zase je otevřel. Pod lebkou jako by se mu motal šílený kolotoč. Snažil se setřást ze sebe závrat' a nemyslet na kometu. Chtěl se přinutit najít nějaké logické vysvětlení, jak se dostal do této strašidelné ledové pustiny.

Musíš něco sníst, pomyslel si. Tvůj organismus potřebuje kalorie, aby se stabilizoval.

Pomalu se otočil. Úplně pomalu, aby bolesti byly co možná nejmenší. Každá další silnější bolest by ho za těchto podmínek znovu uvrhla do bezvědomí.

Pravou rukou hmátl za sebe, mezi svá záda a opěradlo. Tam byla do katapultovacího sedadla zabudována jedna část nouzové skříňky. Hlavní část tohoto nouzového vybavení se nacházela v kontejneru přímo v sedadle. Musel se dostat k tyčinkám sušeného koncentrátu. Dohromady se sněhem by je snad mohl rozžvýkat a polknout.

Musíš zkusit všechno, jen abys vydržel, říkal si: Vydržel, než tě lokalizují.

K nouzovému balíčku patřil také polohový indikátor.

A co když není nikdo, kdo by tě lokalizoval?

Matt se ten cynický hlas ve své hlavě snažil ignorovat. Konečně jeho prsty nahmataly balíček se sušenými tyčinkami. Vytáhl ho. Pak vyčerpaně zavřel oči, obávaje se, aby zase neomdlel.

Přes sněhovou plošinu pod naproti se tyčící ledovou stěnou se pohybovaly dva stíny. Matt to měl za další ze svých halucinací. Klidně je pozoroval a čekal, že se zase rozplynou tak rychle, jako se objevily.

Ale nestalo se to. Blížily se. Matt rozpoznal šedočernou srst, dlouhý holý ocas, napřimené uši a dlouhý čenich.

„Sen,“ mumlal. „Zase sen, nic víc.“ Snažil se co mohl probrat se. Kdysi jako dítěti mu otec vysvětlil, jak se to dělá: ve snu zadržet dech a pak otevřít oči. Úplně doširoka.

Nepomohlo to. Obě srstnaté postavy se dále blížily po sněhové plošině. Byly teď od něj vzdáleny tak asi dvě stě metrů.

Matt viděl, že se pohybují vzpřímeně. Tu a tam se zastavovaly a ukazovaly na něho. Vypadaly jako nějaké obrovské zdeformované krysy.

Teď jsi tedy ale úplně mimo, blesklo mu hlavou. Určitě máš horečku.

Když však konečně uslyšel pod nohama těchto neskutečných postav skřípat sníh, uvědomil si, že nesní a že to není horečka.

Na obličeji mu vyvstal studený pot a stékal mu dolů po lících. Jeho dech byl rychlý a sípavý. V podivné, nezúčastněné střízlivosti odhadl Matt frekvence svého tepu tak na sto dvacet. Zuby mu cvakaly tak hlasitě, že to muselo být slyšet až k oběma postavám tam dole.

Jeho ruka nahmatala okraj sedadla pilotního křesla. Musel otevřít kontejner, kde bylo uloženo nouzové vybavení. To obsahovalo mimo jiné i automatickou pistoli s dvaceti náboji. A dva zásobníky. Znovu se jeho hrudníkem prohnala bodavá, prudká bolest. Sténaje se Matt znovu pokusil pravidelně dýchat, aby ji dostal pod kontrolu. Kolotoč pod jeho lebeční klenbou se točil rychleji a rychleji. Obě černé postavy před jeho očima zmizely. Vypadalo to, že se úplně rozplynuly. Tak přece jenom to byl sen, pomyslel si Matt. Cítil, že jeho vědomí mizí. Černá tma ho zaplavila jako příbojová vlna. Nechal se jí unášet...

Husím pochodem se brodili přes sněhová pole, přes ledem olemované horské hřebeny a příkré svahy. Nevzali si s sebou žádného freka. Jízdní a nákladní zvířata měla poměrně silný pach. Taratsy je mohly zvětřit i na dost velkou vzdálenost. A frečí maso milovaly nadevše. Sorban chtěl za všech okolností vyloučit taratsí útok na svou pátrací skupinu.

Kvůli těmto bestiím už ztratili sedm zvířat. Až příliš mnoho. Každé jednotlivé z nich bylo nenahraditelné pro transport zbraní, zásob a stanů. A k nesení těhotných žen a malých dětí.

Proto jim Sorban zapůjčil k pátrání sněžnice. Byly spleteny z mladých pružných prutů a přivazovaly se k podrážkám bot. Tak se člověk nebořil do sněhu. Jedna cizí horda, která žila na severních svazích ledového pohoří, jim kdysi tento trik ukázala.

Baloor kráčet v čele skupiny, svou bojovou sekeru s dlouhým topůrkem přehozenou přes rameno.

Následoval ho náčelníkův syn a Aruula. Oba si uvázali kožené pochvy s meči na záda.

Z oněch zbývajících třech bojovníků vzadu za nimi dva měli luky a jeden dlouhý oštěp a vrhač.

Všichni byli zahalení do kožešin. Všichni až na Balooru, který jako vždy měl na sobě svůj hnědý, obnošený oděv z kůží.

Vybledlá skvrna slunce stála v zenitu, když se dostali na rozsáhlou náhorní plošinu. Odtud měli výhled k jihu do početných úzkých údolí a na jednotlivé srázy a ledovcové výběžky. Modrý ohnivý pták nebyl nikde k spatření.

„Prohledáme všechny postranní svahy téhle roviny,“ rozhodl Baloor. Poslal Aruulu s Radaanem k západu a s sebou si vzal jednoho z lučištníků k východnímu srázu. Zbývajícím dvěma bojovníkům přikázal, aby vystoupili ještě výš. „Možná vás tam nahoře Sigwaan uvidí,“ řekl.

Rozdělili se. Aruula pochodovala za Radaanem k západu.

„Ty jsi statečná bojovnice, Aruulo,“ promluvil po chvíli Radaan. „A k tomu i krásná.“ Mluvil aniž by se k ní obrátil.

Aruula neodpověděla. Už dlouho si byla jistá, že se o ni Radaan bude ucházet. Jeho žádostivé pohledy, rádoby jizlivé poznámky a očividná snaha zdržovat se co nejvíce v její blízkosti nebo zůstat s ní někde úplně sám – v hordě nebyl nikdo, koho by to nenapadlo. Ostatní ženy si o tom už šuškal.

Aruula se náhle zeptala sama sebe, zda Baloor neposlal schválně ji a Radaana spolu samotné. Možná, že on a náčelník už dávno potají rozhodli, že se stane matkou Radaanových dětí. Snad také doufali, že přivede na svět dítě, které bude schopné naslouchat.

„Můj otec říká, že mnoho žen z tvého lidu je krásných,“ pokračoval Radaan po chvíli. „A říká také, že to jsou statečné lovkyně a bojovnice.“

„To je pravda,“ odpověděla Aruula stručně. Nerada mluvila o svém domově. Stesk, který se jí pak obvykle zmocnil, jí působil bolest.

Radaan byl o něco mladší než ona. Přirozeně, že se na to nepamatoval. Tehdy, když se Sorbanův otec a jeho velká horda objevili u moře a vzali ji s sebou, Radaan se právě učil běhat.

Aruula sama si už jen matně vybavovala léta svého raného dětství. Ale to, že na ostrovech nebyli žádní náčelníci, nýbrž královny – na každém ostrově jedna – to ještě věděla. A věděla také, že těch ostrovů, na nichž žil její lid, bylo třináct a že se jim podle toho říkalo „lid třinácti ostrovů.“

„Já jsem nejstarší syn náčelníka,“ řekl Radaan. „Brzo už hordu povedu já.“ Náhle se zastavil a otočil se.

„Každý tě bude mít v úctě, až se staneš matkou náčelníkových dětí.“

Měřil si ji svýma zelenýma očima. Jako jeho otec, měl i Radaan husté černé kudrny. Jeho vousy byly zatím jenom krátké chmýří. Neviděl víc než osmnáct zim. O pět méně než Aruula. Ale s mečem zacházel líp než většina starších bojovníků. Nikdo v hordě nepochyboval, že se po Sorbanovi stane náčelníkem.

„Budu o tom uvažovat.“ řekla Aruula. Na rozdíl od většiny žen v hordě požívala privilegium volby.

Bojovnice s mečem a lovkyně si směly samy najít muže, kterého by chtěly za manžela.

A proč vlastně ne Radaana? Bylo to nevyhnutelné. A on patřil k těm nejsilnějším mužům v hordě. Někdy se musela pro někoho rozhodnout. A syn náčelníka – nebyla by to ta nejhorší volba.

Vlastně už by dávno měla přinést svůj příspěvek k udržení tlupy. Ale muži se jí vyhýbali. Bud' proto, že byla cizinka, nebo proto, že ji Sorban už od začátku určil pro svého syna. Aruula nevěděla přesně proč.

„Neuvažuj příliš dlouho.“ Radaan se zase otočil a šel dál. Hrozivý podtón jeho hlasu Aruule neušel.

Když dorazili na západní okraj roviny, otevřel se jim pohled dolů na mírně se svažující sněhové pole.

Rozrývala je široká stopa. Přímá, jakoby narýsovaná oštěpem. Na konci stopy se otvírala velká okrouhlá kotlina.

Stopa začínala asi v první třetině pole, táhla se až na jeho okraj a dolů přes něj. Po obou stranách rýhy vytvářel odhrnutý sníh vysoké stěny.

„Tam pták bohů přistál.“ Aruula ukázala na sněhové pole.

Radaan pochybovačně potřásl hlavou. „Tak proč ho tedy nevidíme?“

„Skočil dolů ze sněhového pole,“ řekla Aruula. „Někde tam dole sedí a čeká na nás.“

Radaanovy oči zaplály. „Slezme tam a podívejme se.“ Nemohl se dočkat, až stane bohu tváří v tvář.

Chvilí hledali nějakou cestu, která by je dovedla z náhorní roviny na sněhové pole. Nakonec objevili trhlínu, něco jako skalní komín, která vypadala dost slibně, a pustili se skrze ni dolů.

Stopa byla tak hluboká, že se v ní Aruula mohla postavit zpříma, aniž by dohlédla na povrch sněhového pole. Na jejím dně prosvítala zrcadlově hladká ledová plocha, na jejíchž okrajích byl nakupen špinavý sníh.

Užasle vykročili po této hluboké cestě ze sněhu a z ledu. „Tady!“ Aruula ukázala na modrý úlomek, který na kraji stopy vyčníval ze sněhu. „To patří ptáku bohů.“

Radaan vylezl po nakupeném sněhu nahoru. Popadl úlomek – ale ten se nechtěl pohnout. Začal ho vyhrabávat ze sněhu. Čím hlouběji se však dostával, tím delší a širší se tato záhadná věc zdála být.

„Vypadá to jako křídlo ptáka bohů!“ volala Aruula nahoru k němu.

Radaan, který měl medvědí sílu, sevřel špici záhadného předmětu oběma rukama a tak dlouho jím škulal a trhal, až se mu posléze podařilo vytáhnout ho ze sněhu a shodit do široké brázdy, již tvořila stopa. Se zařinčením narazil dole na led.

Aruula k němu přidřepala a obhmatávala jej. Ta modrá věc byla studená a tvrdá jako led. Byla o něco delší než Aruula a na jednom konci se zužovala. Připomínala Arule čepel bojové sekery. Až na to, že byla mnohem větší a velice tenká.

Radaan seskočil ze sněhového pole a přistál ve vyhloubené cestě vedle ní. Zamyšleně pozoroval cizí modrou věc. „Jestliže je to část božského ptáka, tak to vypadá, že je zraněn,“ řekl konečně.

„Pak je asi také zraněn i Sigwaan...“ Ta myšlenka vyvolala v Aruule zděšení.

Rozběhli se a dorazili na druhý konec sněhového pole. Zde široká brázda ve sněhu náhle končila. Po břiše se doplázili ke hraně kotliny a pátrali zrakem dolů po srázu. Ten byl rozerván nesčetnými ledovými trhlínami a dutinami. Vyčnívaly z něj všude ledem pokryté skalní výčnělky a jehly.

Asi tak na poloviční délku hodu oštěpem dole ležel božský pták zaklíněn zobákem v jedné menší ledové trhlíně. Aruula zahlédla v přední části ptáka cosi kulatého, co se modravě lesklo jako ranní opar v zemích severního moře. To mohla být jenom hlava boha!

Pak se jí zastavil dech.

Sotva na jeden hod oštěpem od božského ptáka, na sněhové ploše před ledovou stěnou, zahlédla dvě taratsy! S naježenou srstí se k němu pomalu blížily.

Aruula a Radaan se skrčili ve sněhu. „Taratsí král vyslal také své posly, aby hledali boha,“ zašeptal Radaan.

„Jestliže na ně nezaútočíme, vytáhnou Sigwaana z jeho ptáka a odvedou ho do svého tábora.“ Aruula sáhla za sebe a vytáhla meč z jeho kožené pochvy. „Musíme je zabít, než se to stane!“

Sotva to řekla, už také skočila do jednoho z ledových žlabů, brázdících svah a začala jím klouzat dolů. Radaan tasil také a následoval ji.

Byla to ta nejnepravděpodobnější a také ta nejhrůznější ze všech jeho dosavadních halucinací. A nechtěla skončit.

Nejdřív viděl Matthew jenom jeden rozmazaný stín. Napravo od jeho letounu klouzal po zádech dolů ze srázu. Pak se z mlhavého závoje snového obrazu vyčlenil obrys člověka. Mladý chlapík, celý zahalený v jakési tmavohnědé kožešině. Držel nad hlavou dlouhou kovovou čepel – meč téměř tak velký jako on sám. Na nohou měl kožené boty, které mu sahaly až přes kolena. Chlapík ze sebe vydal chraptivý výkřik, který zněl vztekle a bojechtivě.

Pak se rozběhl po sněhovém poli pod Mattovým letadlem, obří meč napřažený vpřed jako kopí. Krysám podobné postavy se vzpřímily a podívaly se k němu.

Jako přes mléčné sklo viděl Matt, že ta příšerná zvířata – nebo co jiného by to také mohlo být – se přikrčila jako ke skoku.

Pak náhle další zuřivý výkřik zleva. Druhý v kožešinách zahalený člověk se tam vynořil ze sněhového pole. Menší a útlejší než chlapík vpravo, ale stejně tak ozbrojen dlouhým mečem. A rovněž rozhodnut změřit své síly s obrovskými krysami.

Ty na okamžik zaváhaly. Pak se rozdělily. Jedna z bestií uhnula o krok doprava. Druhá se vrhla na menšího z obou barbarů.

Matt zavřel oči a pokusil se zahnat ten strašlivý sen. Ale když znovu zvedl víčka, barbari a krysí obludy ještě stále bojovali dole na sněhovém poli.

Pak náhle uviděl, jak tělo prvního chlapíka letí vzduchem. Nedaleko od kokpitu prudce dopadl do sněhu na příkrý sráz.

O pár vteřin později kovový úder – to do zadní části trupu letadla se zařinčením narazil meč. Sténaje se mladík zachytil na ledu. Matt viděl, že krvácí z úst i z nosu. Jedna jeho noha ležela na zemi ohnutá v nepřírozeném úhlu.

Krysí bestie dole na sněhovém poli klesla na své přední nohy, zašilhala po své společnici a po druhém barbarovi a bleskurychle vyrazila.

Matthewovým horečnatým mozkiem probleskla podivná myšlenka, že ti bojovníci s mečem se tak náhle objevili jen kvůli němu. Aby ho zachránili. Zda ta myšlenka patří do jeho snu nebo do skutečnosti, nevěděl.

Otevřel oči a znovu vrhl pohled dolů na bojiště.

S naježenou srstí a rozpraženými prackami stály obě obří krysy před druhou do kožešin zahalenou postavou. Ta svírala svůj dlouhý meč oběma rukama, střídavě jím bodajíc proti bestiím a střídavě vedouc klamně údery, aby držela své protivníky v šachu.

Přikrčené, velkými pomalými kroky se krysy přibližovaly ze dvou stran. Jejich ocasy hrozivě šlehaly do sněhu, až bílý prach zahaloval jejich silná, svalnatá stehna.

Bestie vztekle vrčely a řvaly, bojovník s mečem také křičel vysokým hlasem a sníh pod nohama všech těch tří bytostí skřípal tak hlasitě, jako by ten hluk byl právě tak skutečný jako Mattovo zřícené letadlo a jeho bolavá hlava. Což ale nebylo možné.

Náhle ocas jedné z bestií šlehl po nohách bojovníka s mečem. Ten vyskočil, aby se mu vyhnul a na okamžik ztratil rovnováhu. Na to obří krysa očividně čekala. Se zuřivým zařváním se na něj vrhla. Bojovník reagoval tak rychle jako myšlenka. Přikrčil se a ťal bestii šikmo přes hrud'. Zapotácela se nazpět; sníh pod jejíma zadníma nohama se zbarvil doruda.

Druhá bestie však bleskurychle udeřila svými prackami barbara do zad. Ten padl do sněhu, odkulil se stranou – a krysa nyní držela ve svých drápech jenom jeho kožešinový plášť.

Téměř nahý a s hrozivě zvednutým mečem bojovník rychle vyskočil na nohy a znovu se postavil proti nestvůrné bestii.

Byla to žena!

Smolně černá, zplstnatělá spleť vlasů jí padala až na hýždě. Měla na sobě pouze bederní zástěrku z kůže. Její modrými a zelenými pruhy pomalovaná kůže vypadala téměř jako tekuté zlato a její plné prsy poskakovaly při každém jejím pohybu nahoru a dolů.

Kolotoč v Mattově hlavě se zastavil, jako by si už sám chtěl odpočinout. Matt užasle zíral dolů na sněhové pole a nemohl uvěřit tomu, co vidí. A přece to viděl.

Ženu, třímající v rukou zkrvavenou čepel meče, jež se svištěním protínala vzduch. Zasaženou krysou, vrávoraající po sněhu. A druhou bestii, která okamžitě vyrazila do útoku.

Silná vůle k životu se zmocnila Matta. Chtěl se už konečně dostat ven z toho prokletého stroje. Chtěl se zbavit bolesti. A za nic na světě nechtěl vidět, aby ty bestie tu ženu zabily. Jeho sen musí mít dobrý konec. Ta žena musí žít!

Bleskurychle vyrazila bojovnice za zraněnou krysou. Zarazila jí hrot svého meče do hrudi a současně se přikrčila a mrštně uhnula před úderý pracek svého druhého protivníka.

Naneštěstí se jí však dost rychle nepodařilo vytrhnout meč z těla usmrčené bestie. Ocas útočníka ji strhl do sněhu a druhá krysa se na ni zuřivě vrhla.

Matt zasténal, jak se temný závoj bezmoci znovu začal šířit v jeho mozku. Ne! Ted' nesměl omdlít! Ale... což už vlastně nebyl v bezvědomí? Jak jinak by se mu takové šílenosti mohly zdát?

Najednou uslyšel zabzučení ve vzduchu. Nad hlavou mu zahvízdl jakýsi tenký stín a když se znovu podíval dolů na bojiště, viděl, že ze hřbetu obrovské krysy trčí vibrující dřevěná tyčka. Šíp!

Celá ta neuvěřitelná scéna se mu začala rozplývat před očima. Slyšel kdesi nad sebou křičící hlasy.

Hlasy, volající jakási slova v neznámé řeči. Pak ještě viděl, jak se žena vyhrabala ze sněhu a plazila se ke svému kožešinovému plášti. A pak se jeho vědomí zase propadlo do černé propasti.

Krátce nato se mu zdálo, že kdosi tahá za jeho helmu. Matt otevřel oči. Těsně před ním se vznášel obličej bojovnice s mečem. Prohlížela si ho velkýma užaslýma očima. Její obličej vyjadřoval směs uctivé bázně a ohromení.

Matthew zvedl ruku a dotkl se jejích vlasů. Pod svými prsty cítil, že jsou hrubé a mokré. Dotkl se jejího obličeje v naději, že se ta vidina zase rozplyne.

Nestalo se tak. Kůže bojovnice byla rozpálená a zpocená. Když se jí dotkl, ucukla. Byla cítit sněhem a krví.

To nebyl žádný sen! Matt se nedokázal upamatovat, zda se mu kdy zdálo o tak výrazném pachu. Nebo kdy se ve snu dotkl něčí kůže. Ne – nikdy. Ale přesto se v něm všechno vzpíralo proti této naprosto absurdní pravdě.

Napravo vedle letadla se v jeho zorném poli vynořily dvě další v kožešinách zahalené postavy. Držely na svých pažích nahého mladíka a snášely ho dolů ze svahu. Sténal a chroptěl.

„Sigwaan?“ Drsný hlas té bojovnice. Ukazovala přímo na něho. „Sigwaan?“

Matt bojoval s černými mlhami ve své hlavě. Chladně a s bzučením se znovu plazily do jeho vědomí.

Žena ukázala na sebe. „Aruula“, řekla. Udeřila se pěstí do hrudi. „Aruula...“

Matt pochopil. Ta bojovnice se mu právě představila.

„Sigwaan?“ Znovu na něj ukázala.

Unaveně zavrtěl hlavou. „Matt... Matt Drax“, zamumlal. Svrátila čelo.

Krátce poté ucítil, jak se ho chopily troje či čtvery ruce. Vlna bolesti mu projela tělem, když ho vytahovali z letadla. A potom už nic.

Museli zvolit jinou cestu než předtím. Nejenom proto, že se ukázalo jako nemožné vytáhnout boha po srázu nahoru na náhorní rovinu. Také kvůli taratsám.

Obě usmrčené bestie určitě nebyly jediné, které taratsí král poslal hledat ohnivého ptáka. Baloor se dokonce obával, že taratsy je sledovaly už z tábora až sem ke stopě, kterou zanechal zříčený pták bohů.

„Není to Sigwaan“, řekla Aruula. Bok po boku s Baloorem táhla ulomené křídlo z ohnivého ptáka

nahoru po sněhem pokrytém úbočí hory. Bezvědomého boha k němu pevně přivázali. Z taratsích ocasů zhotovili provizorní popruhy. Třetí bojovník šel vzadu za křídlem a tlačil je.

Oba další vlekli sněhem další náklad se zraněným náčelníkovým synem. Stáhli kůži z jedné taratsy, položili na ni Radaana a zabalili ho do kožešin.

„Ne Sigwaan?“ Baloorovy rudé oči se zúžily do úzkých štěrbin. Na jeho tisíckrát zvrásněném obličejí se objevil napjatý, číhavý výraz. „Odkud to víš?“ zasykl.

„Řekl mi své jméno,“ odpověděla Aruula. „Jmenuje se Maddrax.“

„On s tebou mluvil?“ podivil se Baloor.

„Ano. Předtím, než ses k nám přidal.“ Aruula znala panovačného Baloora dost dlouho, aby věděla, co se v něm asi nyní odehrává: zuřil, že Aruula mluvila s bohem a že on, mluvčí bohů, ho už našel jenom v bezvědomí. „Slyšels někdy o nějakém bohu jménem Maddrax?“ vyptávala se. „Co se o něm vypráví? Maddrax...“ mumlal Baloor. Popadl taratsí ocas, na němž táhl křídlo a položil si ho na druhé rameno.

„Maddrax...“ Obrátil se a podíval se na nehybné tělo, spočívající na modrém kovu.

Sešil otevřenou ránu na bohově čele a pokryl ji pastou z rozdrcených listů. Baloor žasl nad tím, že bůh přijal na sebe tak dokonale podobu člověka, že mohl dokonce i krváčet a ztratit vědomí. Ještě si nebyl jistý, co si o tom má myslet. Musel si to trochu přebrat v hlavě.

Hrudník boha obvázal pásy kůže a omotal kožešinou. Přinejmenším měl bůh zlomená tři žebra.

„Nikdy jsem neslyšel o nějakém bohu jménem Maddrax,“ mumlal. „Ale to nic neznamená. Wudanovo vojsko je velké. Nemůžeme všechny jeho bohy znát jménem.“

Pochodovali až do setmění. Aruula objevila jednu jeskyni. Ležela na šterkovitém svahu, který byl částečně pokryt sněhem. Baloor si ji prohlédl. „Dá se dobře bránit,“ kývnul na souhlas. Dopravili zraněné dovnitř.

Baloor se pak rozhlédl po okolí jeskyně. Neunikly mu černé stíny nahoře na horském hřebeni a mezi skalními bloky. Už během cesty sem upozoroval taratsy, které je sledovaly.

Ale mluvčí bohů věděl, že je nenapadnou. Ne dokud malou skupinu doprovázel bůh. I když tento bůh momentálně nedělal zrovna ten dojem, že by byl schopen ubránit si třeba i jen svůj vlastní život.

Střídavě drželi hlídku.

V noci se z bezvědomí probral Radaan. Baloor mu zlomenou nohu zpevnil šípý. Radaan sténal a hořel horečkou.

Aruula a bojovníci museli přinést do jeskyně sníh a Baloor přiměl náčelníkova syna, aby z něho pojedl.

„Ztratil mnoho krve,“ řekl ustaraně. „Když nebude jíst sníh, zemře.“

Také bůh Maddrax sténal ze spánku. Mumlal si přitom útržky slov v neznámé řeči. Aruula mu stírala pot s čela a podle Baloorových pokynů ho napájela odvarem z bylin.

Příští den byl nanejvýš namáhavý. Museli zraněné spouštět dolů přes příkré srázy a překonávat velké výškové rozdíly. Aruula si přála, aby si byli s sebou vzali aspoň jednoho freka.

Žalostně pomalu se dostávali vpřed. Kalná obloha viditelně potměněla, když se dostali na svah, klesající do údolí. Nastával večer.

Baloor zvedl ruku a pustil taratsí ocas. Smýkaný náklad se zastavil. Mluvčí bohů se zamyšleně rozhlížel kolem sebe. Údolí bylo téměř prosté sněhu. Mezi skalními bloky rostly tu a tam nízké keře. Ojedinele dokonce i malé bezlisté stromky. Tam, kde se nacházela výše položená část údolí, šuměl vodopád.

„Dostali jsme se dost daleko na jih.“ Baloor si poškrábal lebku pod koženou kapucí. „A velmi hluboko. Abychom se dostali k Sorbanovi a k ostatním, budeme muset překonat značné stoupání. A zranění potřebují klid.“ Podíval se na temné nebe. „Kromě toho bude sněžít.“

Poslal dva bojovníky, aby přivedli Sorbana a hordu do údolí. Dal jim s sebou helmu a rukavice, které našli u Maddraxu v ohnivém ptáku. „Nechte si to u sebe. Zajistí vám to ochranu boha.“

Oba bojovníci se ihned vydali na cestu.

Aruula, Baloor a třetí bojovník nasbírali větve keřů a stromů a navršili je na hromadu. Baloor donesl ohnivé kameny ze svého koženého váčku. Brzy už hořel oheň a oni si mohli opéci zmrzlé taratsí maso, které si s sebou nesli z bojiště.

Příštího dne začal Baloor vrstvit kameny kolem bezvědomého Maddraxu. Stavěl kolem něho malou chýši, v níž zapálil malý ohýnek. On sám se utábořil před ní.

Od této chvíle mluvčí bohů už nenechal nikoho přijít do blízkosti boha. Pečoval o něj sám. Aruula ošetřovala Radaana, kterému se den ze dne vedlo lépe.

V noci po prvním dnu, stráveném v údolí, se temné mraky na nebi shlukly dohromady. Ale nezačalo sněžit – přišlo. Malý potůček, protékající středem údolí, se změnil v dravou řeku. Aruula a muži zalezli pod převislé útesy. Baloor napjal nad chýši boha střechu z taratsí kůže, podepřenou větvemi.

Tak proběhly tři dny a tři noci. Ráno čtvrtého dne – v noci přestalo konečně pršet – vylezl Baloor z bohovy chýše. Otráveně kývl na Aruulu. „Maddrax tě volal. Máš za ním přijít.“

Aruula vstoupila do kamenné chýše. Ve vchodu si klekla a sklonila se až k zemi. Maddrax ji pokynem vyzval, aby šla k němu. Snad už postě se Aruula podívovala nad jeho bezvousým obličejem a krátkými světlými vlasy.

Uchopil ji za zápěstí. „Aruula...“ Jeho hlas byl stále ještě slabý. Ale jeho modrozelené oči byly už mnohem jasnější než před třemi dny. Kývla a ukázala si na hrud'. „Aruula,“ zašeptala.

Něco jí říkal, ale ona mu nerozuměla. Jeho slova se nepodobala žádné řeči, kterou znala a jeho hlas zněl, jako by mluvil přes nějaké listí v ústech. Nakonec vyčerpaně zavřel oči. Aruula ještě chvíli zůstala, než zase odešla. Ale od této chvíle přicházela pravidelně, aby se na něj podívala.

Trvalo to ještě další dva dny, než do údolí dorazili Sorban a horda. Mohutnými skoky se přenesli frekové přes rozvodněný potok. Nemohli létat, protože na hřbetě měli přivázané zbraně, stanové tyče, kožešiny a balíky se zásobami.

Horda se s bázní přibližovala k bohově chýši. Sorban se po kolenou prosmýkl vchodem do Maddraxova obydlí, aby ho přivítal a aby mu poděkoval.

Ostatní členové hordy se vrhli na zem kolem chýše. „Chvála Wudanovi! Chvála Maddraxovi, jeho poslu!“ volali.

Aruula viděla Balooru stát stranou, u freků, pasoucích se na zablácené půdě, s rukama zkříženýma na hrudi, koženou kapuci staženou hluboko do obličeje. Mluvčí bohů skepticky pozoroval rozruch kolem Maddraxovy chýše.

Dvě pochodně zalévaly jeskyni plápolavým světlem. Byla to vlastně spíš jakási kopulovitá dutina v zemi. Její jílovité stěny byly téměř hladké. Pochodně byly zastrčeny nalevo a napravo od skalního bloku, který vyrůstal ze země uprostřed jeskyně. Dlouhé bílé hůlky, od jejichž hořících špiček odkapávaly žhavé krůpěje tuku.

Od vrcholu kupole se táhly skalní žíly dolů až k šesti otvorům, vysokým jako člověk, jimiž bylo možno vstoupit z této centrální jeskyně do složitého systému podzemních chodeb. Také ve středu jeskynní kupole byl jeden takový otvor. Od střechy kupole viselo pár rampouchů.

Taratsy byly geniální podzemní stavitelé. Silná tlupa se stem až sto padesáti členy dokázala v několika málo týdnech vybudovat v podzemí systém chodeb až sedm set kilometrů dlouhý. Nebo i v ledu. K tomu i dostatečné množství větších a menších jeskynních dutin.

Z chodeb bylo slyšet stonásobné prskání, vřiskání a sykot. Sem a tam se ozvalo příšerné vytí nějakého trýzněného tvora. Pak zase vzdychání, škrabání a chrastění. A docela zdálky protahovaný, zoufalý křik, který se stále opakoval. Někde v labyrintu chodeb volal jakýsi lidský hlas o pomoc.

V samotné centrální jeskyni bylo ticho.

Kolem skalního bloku uprostřed se shromáždilo třináct tarats. Choulily se na všech čtyřech kolem stěn. Ocasy měly svinuty kolem svých mohutných srstnatých těl.

Na skalním bloku stála čtrnáctá taratsa. Větší než ostatní, s dlouhou srstí; nebyla šedočerná, nýbrž leskla se špinavě bíle. Opírala se o cosi, co vypadalo jako dřevěný kyj. Její oči také nepřipomínaly lesklý černý lak, jako u většiny ostatních tarats – zářily rudě.

Rraar, král této tlupy. V současné době velel více než sto padesáti osmi lovcům a lovkyním. Kolem něho nyní stálo třináct vůdců.

Když překročili velkou řeku, aby pronásledovali Sorbanovu lidskou hordu, měl Rraar ještě patnáct

vůdců a téměř sto sedmdesát lovců a lovkyně. Ale ať už ti lidé byli jakkoliv směšní – byli chytří. Chytřejší než mnozí jeho poddaní. Nejenom že se jim dařilo tvrdošíjněmu pronásledování až do nynějška úspěšně unikat – oni také zabili víc než deset jeho lovců. Mezi nimi i dva vůdce. A teď měli dokonce ve svém středu boha.

Rraar zasykl kletbu a skočil dolů ze skalního bloku. Vůdci sebou škubli, schoulili se ještě víc a přitiskli se újeji ke stěnám jeskyně. Rraar jednoho z nich šlehl svým ocasem přes čumák, druhého kopl zadní nohou do boku a třetího uhodil svým kyjem do lebky, až zapraštěla.

„Babralové!“ vykřikl v rachotivé a sykové řeči tarats. „Zabedněnci!“ Přehodil si kyj přes rameno a přejel šlehajícím ocasem kolem skalního bloku. Nyní bylo možno tento bledý kyj rozpoznat; byla to stehenní kost nějakého savce nebo velikého ptáka.

Každý vůdce, kolem něhož Rraar přeběhl, padl na bok a zkroušeně tak odhalil své břicho.

Sorban a ten prohnáný mluvčí bohů Baloor! Byli aspoň natolik hloupí, že se zabarikádovali v jeskyních. Horda a její chutní frekové jako by už byli v jeho zásobárně.

„Bůh!“ zasyčel Rraar pohrdavě. Jeho taratsy mu podrobně popsaly, jak se bůh přehnal v ohnivém ptáku nad bojištěm. Řval jako vybuchující vulkán a pak s ohněm a blesky kolem sebe zmizel.

A teď už jeho lovci svorně odmítali zaútočit na Sorbanovu hordu: ne dokud lidé budou mít toho boha na své straně!

Rraar věřil jenom polovině z toho, co mu hlásili jeho lovci. Ale kdyby ta polovina byla pravdivá – něco, co jeho nejstatečnější a nejžravější lovce rozklepalo jako nějakou ukořistěnou ženu lidské rasy, by mohlo stejně tak rozklepat i ty nejmocnější taratsí protivníky. Musí dostat toho boha do své moci!

Rraar vyslal dvacet loveckých dvojic, aby našly tohoto strach vzbuzujícího boha a jeho ohnivého ptáka.

Vrátily se s prázdnou. A – což bylo ještě horší – se zprávou, po níž se ježily chlupy: Sorbanova horda se boha zmocnila.

Rraar hlasitě vypískl vzteky. Začal skákat dokola, až jeho dlouhé uši a chlupy poletovaly a šlehal ocasem kolem sebe. Jen pomalu se zase uklidnil. Po nějaké době znovu vylezl na svůj trůnní kámen.

„Někdo, kdo dokáže rozhazovat blesky...“ syčel. „Někdo, kdo hřmí a burácí jako vulkán...“ Jeho vůdci se začali hýbat a napřímili uši. „Někdo, kdo je s to zahnat pětadvacet mých nejlepších lovců na útěk...“

Rraarova světlá srst se naježila. Opřel se o svůj kostěný kyj. „Někoho takového potřebujeme!“ zavrčel.

„On nám naplní naše zásobárny tak rychle, že už nebudeme muset honit nějakou ubohou lidskou hordu po ledových kopcích!“

Udeřil svým kyjem na trůnní kámen. „A také nám pomůže v boji proti Eluům!“ Svýma rudýma očima přelétl po svých vůdcích. „Jako že jsem váš král,“ zařval, „budu toho boha mít!“

Ještě stále mu dělalo potíže dýchat. Ještě stále ho bolela hlava. A stále ještě vnímal Matthew Drax všechno kolem sebe jako přes šedé chuchvalce mlhy. Ale cítil, že se něco změnilo.

Páchnoucí chlapík v povrzávajícím koženém obleku a s vrásčitým obličejem mumie ještě občas přicházel k jeho lůžku. A když přišel, zamumlal jenom pár nesrozumitelných vět, změřil si ho svýma červenýma očima a hned zase zmizel. Předtím probděl v chýši celé noci a pálil nějaké byliny, jejichž pach Mattovy horečnaté sny ještě zhoršoval.

A bylo toho ještě víc, co se změnilo. Už několik dní slyšel dost často mumlání početných hlasů před svou malou kamennou chýší, do níž jej uložili. A občas se někdo připlazil po kolenou dovnitř a položil něco vedle něho.

Něco, co ta žena – Aruula – potom rozdrobila a strčila mu do úst. Něco z toho chutnalo jako maso a tuk, něco bylo hořké a moučnaté. Ze začátku Matt nemohl vidět ty věci, kterými ho Aruula krmila. Měl za to, že to bude sušené maso a kořínky.

Muž, který za ním přicházel nejčastěji, byl až neuvěřitelně velký a mohutný. Nosil černou kožešinu, kterou měl na způsob jakési kapuce přetaženou přes své husté kudrnaté vlasy a páchl ještě hůř než ten v kůžích. Choval se podivně servilně. Jako by Matt byl nějaký jeho výše postavený důstojník.

V jednom ze svých světlých okamžiků Matt pochopil, že ten tlustý Goliáš se jmenuje Sorban. A že to musí být vůdce té bandy.

Co to ostatně muselo být za bandu, která žila zřejmě v naprosté izolaci od západního světa uprostřed Alp, na to ještě stále nepřišel.

V prvních dnech zažil jenom málo hodin bez horečky. Většinou to bylo ráno po strašlivých nocích plných hrůzných snů. Pak ležel celé hodiny vzhůru a v hlavě se mu honily stovky otázek. Otázek, na něž nemohl najít žádnou odpověď.

Například: Kde vězely posádky druhých dvou letadel? Co se s nimi stalo? S Jensenovou, Williamsem a Chesterem, s McKenziem a Smythem?

Zajímalo by ho také, kde zůstala vlna žáru, která musela následovat po nárazu komety? A kde byly mraky prachu, který by musel atmosféru zatemnit tak, že by se den nedal odlišit od noci?

Nejčastěji se ale ptal sám sebe, kde to jen proboha mohl přistát, co to je za podivné lidi, co ho zachránili. Figury, které se Mattovi zdály patřit spíše do nějakého filmu o poslední době ledové než do jednadvacátého století. Lidé, kteří vůbec nedělali dojem, že by byli součástí světa, jehož tvář sotva před několika dny zničila kometa.

A on si zoufale a marně lámal mozek tím, zda ty obří krysy, které viděl před svým havarovaným letadlem, byly halucinace či skutečnost.

Po celé dny a po celé noci vířil tento horečnatý, závrat' vzbuzující kolotoč v jeho bolavé hlavě.

Někdy, když otevřel oči, uviděl Aruulin obličej. Krásnou, souměrnou tvář. Její hnědé oči vyzařovaly klid. Úsměv na jejích rtech dokázal na krátký čas zaplašit všechny ty bolestné otázky.

A když mu její ruce přiložily na čelo nový obvaz s odvarem z bylin a pak ho jemně pohladila po vlasech nebo když mu podala hořce chutnající nápoj a na okamžik nechala své ruce ležet na jeho lících, pak pokaždé Mattovi připadalo, že všemi jeho údy proudí úleva. A měl pocit, že by se snad přece jen mohlo všechno ještě obrátit k dobrému.

Kdyby se před ním jenom pořád neklaněla...

Říkala mu „Maddrax“. Všichni, kdo za ním přicházeli do chýše a klaněli se před ním, mu tak říkali. Jako by nebyli schopni pořádně vyslovit jeho pravé jméno.

V těch častých hodinách, kdy mu horečka stoupala tak rychle a tak vysoko, že se mu třásla kolena a drkotaly zuby, přicházely k němu obrazy z minulých dnů a týdnů. Pak se znovu viděl v kanceláři komandanta eskadry nové základny Luftwaffe v Berlíně-Köpenicku. Slyšel, jak major říká: „Naše poslední šance jsou interkontinentální rakety. Ve dvou hodinách dorazí ke ‚Christopher-Floydu‘ a udeří. Let'te tam nahoru s jednou malou letkou, veliteli, a pozorujte, jak to bude účinkovat. Profesori Smythe a McKenzie vás doprovodí.“

Viděl sebe a ostatních pět, jak vstupují do hangáru s helmami pod paží. Všichni vypadali vážní a pobledlí. Dokonce i černý obličej Irvina Chestera měl toho dne barvu staré mléčné kávy.

Profesor Jacob Smythe byl jediný, kdo vůbec mluvil. „Hlavu vzhůru, děti!“ vykřikoval bujaře. „My už tu zatracenou věc rozlouskneme – a když ne, myslíte pořád na tohle: Kopřivu mráz nespálí.“

Takové a podobné jalové řeči. Astrofyzik disponoval empatickými schopnostmi na úrovni pneumatického kladiva. Matthew nikdy na jeho mečivý řehot nazapomene. Jeho úzký kostnatý obličej strašil v Mattových horečnatých snech stejně tvrdošíjně jako žhnoucí pěst „Christopher-Floyd“.

Jeho tvář s malým tupým nosem a nepřírozeně velkýma vyvalenýma očima viděl Matt poprvé v televizi. Za tři týdny po objevení komety Jacob Smythe názorně předvedl televizním divákům celého světa prostřednictvím počítačové animace, co za následky bude mít náraz Velké Ničitelky: tlaková vlna, zátopy, prach v atmosféře, nová doba ledová, miliardy mrtvých a tak dále a tak dále. Jestliže se ovšem Země ihned nerozpadne na kusy...

Do předpokládané katastrofy zbývalo půl roku. Už tehdy Matt tohoto muže instinktivně nesnášel.

Brzy se Smythe vyšvihl na post hlavního poradce amerického prezidenta ve věci „Christopher-Floyd“. Posléze vystupoval téměř denně v televizi.

Ve svých horečnatých snech prožíval Matt své první osobní setkání s profesorem znovu. Bylo to měsíc před jejich společným nasazením. Generál US Air Force ho odvelel na brífink do Bruselu na hlavním velitelství NATO.

Byli zde přítomni vysocí důstojníci NATO a několik ministrů zahraničí z Evropské unie. Přes satelit sem byli připojeni i ministr obrany USA a americký prezident. Na čelní stěně konferenčního sálu visel jako Mene Tekel symbol hrozící celosvětové katastrofy: stylizovaná zeměkoule, do níž se zarýval ohnivě červený klín, na jehož špici bylo vidět hrozivý obrovský kamenný balvan.

V té době se již vypočítalo, že k nárazu „Christopher-Floyd“ dojde v centrální Asii. Právě probíhala masová evakuace zmíněného území. Miliony a miliony lidí, tvořících obrovskou uprchlickou vlnu, se pohybovaly po mnohakilometrových trasách směrem na západ.

Konference na hlavním velitelství NATO měla zvážit jednotlivé vojenské priority. Před shromážděnými vojenskými a politickými špičkami západního světa doporučil tehdy Smythe nasazení dálkově řízených interkontinentálních raket, které měly být vypáleny z mezinárodního kosmoportu. Ne aby kometu odchýlily z kursu, jak to už některé holywoodské vojenské hlídky předem nacvičovaly. K tomu by musela „Christopher-Floyd“ už předtím narazit plnou silou do Marsu – neproveditelný podnik. Jediná naděje spočívala v tom, že se jí podaří v atmosféře rozdrtit s tím, že na Zemi dopadnou myriády jejích úlomků, které sice způsobí také značnou devastaci, avšak lidstvu zůstane aspoň nějaká šance.

Návrh byl jednomyslně přijat. Ale potom Smythe prohlásil, že kromě toho bude naprosto nevyhnutelné umístit do stávajících atomových bunkrů všechny lidi s akademickým titulem a s inteligenčním kvocientem minimálně sto čtyřicet. S počítači a databankami, v nichž bude shromážděno veškeré současné vědění lidstva. A se zásobami minimálně na osm let. Jen tak se prý dá zachránit civilizace.

Rozhořčené výkřiky zazněly v řadách účastníků konference. Také prezident tuto žádost kategoricky odmítl. Prohlásil, že podobná selekce se nedá spojovat s humanistickými zásadami demokratických státních systémů.

Matt nikdy nezapomene na Smythovu argumentaci: „Dospěli jsme k bodu, pane prezidente, u něhož už humanismus a demokracie ztrácejí svůj význam. Naše situace je tak extrémní, že se už jedná poze o přežití lidstva jako druhu. A to nutně musí být prosazeno pouze diktátorskými prostředky.“

Přesně tak zněla Smythova slova.

Na chvíli zavládlo ve velkém konferenčním sále mrtvé ticho. Pak se prezident zeptal ministra obrany, co říká tomuto návrhu.

„Taková akce by se nikdy neudržela v tajnosti,“ odpověděl ministr. „Naprostá většina obyvatelstva by evakuaci elity nikdy netolerovala. Doba do nárazu ‚Christopher-Floyd‘ by se stala dobou všesvětové občanské války.“ Tím byl Smythův požadavek smeten se stolu.

O měsíc později se pak Matthew setkal s profesorem v hangáru své základny Luftwaffe v Berlíně, kam byl hned po jejím zřízení v roce 2006 převelen. Velice si přál, aby letce velel Williams nebo Chester; pak by šéf astronomické divize Air Force seděl v navigačním křesle v letadle někoho z nich.

Ale Irvin Chester byl jenom kapitán a Dave Williams poručík. Matt měl hodnost velitele. Takže profesor doktor Jacob Smythe nastoupil do jeho letadla...

Někdy, když Matt přivřel oči, zněl mu ještě v uších Smythův hlas: „Šílené! Božské! Nádherné!“ A rudě žhnoucí pěst komety a explodující horizont se mu promítaly na sítnicích.

Ztratil veškerý pojem o čase. Nevěděl, zda uplynuly dny či týdny, když se poprvé probudil zase s jasnou hlavou. Horečka byla pryč.

„Aruulo?“ vykřikl. Kožešinová zástěna na vchodu do kamenné chýše se odhrnula. Žena vstoupila dovnitř. U nohou jeho lůžka se uklonila. Pak si klekla vedle něho a podala mu hliněný hrnek s vodou. Matt žíznivě pil. Vrátil jí prázdný hrnek, „Chci vstát.“ Tázavě se na něho podívala. „Vstát,“ opakoval. Ukázal na kožešinovou zástěnu. „Chci jít ven.“

Aruula ukázala na vchod. „Vstá- át,“ vyslovila pomalu po něm.

„Jít- ve- en...“

Sotvakdo v táboře ještě mluvil normálním tónem. Baloor slyšel ztišené hlasy a viděl plaché pohledy kradmo pokukující k chýši boha – jako by Maddrax mohl slyšet každé slovo, které kdo pronesl.

A často také viděl nějakého bojovníka či bojovnici projít s rozzářeným obličejem kolem něho a zamířit k chýši. Na otevřených dlaních přinášeli jako nějaký poklad kořínky, jedlý hmyz či červy.

Mnozí se dokonce vydávali do níže položených horských regionů, aby tam vyhrabali semena a plody z loňského roku, pohřbené pod listím. S těmito poklady v rukou se pak smýkali po kolenou k Maddraxovu obydlí a nabízeli mu je jako oběti.

Za Baloorem přicházeli už jen tehdy, když se jednalo o nějakou zanícenou ránu. Nebo když se chtěli zbavit bolavého zubu či trpěli průjmem. Nikdo ho neprosil o zaklínání duchů nebo o přimluvu u Wudana či některého z jeho bohů. K čemu také? Wudan jim přece poslal svého posla. Měli v táboře živoucího boha.

Palčivý uzel v břiše mluvčího bohů stále narůstal. Každý den o něco víc. Začínal toho boha z ledu ze srdce nenávidět.

„Víš, kde se teď pořád zdržuje Aruula?“ zeptal se jednoho dne náčelníkova syna. Podpíraje se o oštěp a o meč, učil se Radaan znovu chodit.

„Vidám ji často před chýší boha,“ odpověděl mladý bojovník.

„Před chýší...“ Baloorův vrásčitý, kostnatý obličej se zkrivil v posměšném úšklebku, při němž ukázal své dlouhé žluté zuby. „Většinou se zdržuje uvnitř v jeho chýši.“

„Já vím,“ přiznal Radaan mrzutě. „Ale nebyl by to spíš tvůj úkol? Ty jsi přece mluvčí bohů.“

„To je Maddraxova vůle...“

Radaan jen kývl, ale nepochopil nic.

„A mně se zdá, že má dobré důvody, aby si ji žádal,“ dodal Baloor.

V Radaanově obličejí se objevilo náhlé pochopení a úlek. „Ale on je přece bůh! Což mohou i bohové...“

„Nic, co je lidem vlastní, není bohům neznámé.“ S těmito slovy nechal mluvčí bohů náčelníkova syna stát. Nejdřív tohle.

Příští den se ho jen tak mimochodem zeptal, zda už někdy uvažoval o tom, jak by bůh mohl být zraněný a nemocný. Nebo proč by bůh musel být odkázán na pomoc lidí, aby ho zachránili před taratsami.

„Ne, Baloor,“ řekl zaraženě Radaan. „O tom jsem ještě neuvažoval.“

„Tak to udělej teď.“ Baloor se odvrátil a nechal zamyšleného Radaana na místě.

Navečer téhož dne sledoval Baloor tok potůčku dolů po jižním svahu, který přiléhal k údolí. Tam dole objevil zkroucený, zdeformovaný dub. Pod ním se chtěl modlit k Wudanovi. Doufal, že od něho dostane nějaký pokyn ohledně pravé identity jeho posla Maddraxa.

Klekl si do vlhkého porostu, sklonil trup a hlavu zasunul mezi kolena. Strávil tak celou dobu od pozdního odpoledne až do západu slunce, ale Wudan mlčel. Pak náhle uslyšel nedaleko od sebe podezřelý praskot.

Baloor vyskočil a hmátl po oštěpu, který předtím zapíchl vedle sebe do země. Pátravě vyhlédl z porostu. Přes kamenitou půdu svahu se k němu blížila jedna taratsa! Ale ne jako nepřítel, nýbrž plazila se po břiše, přitisknutá naplocho k zemi.

Zřídka kdy viděl Baloor taratsy v tomto postoji absolutního podřízení. Zůstal nedůvěřivý. „Co chceš?“ vykřikl, když se taratsa přiblížila na vzdálenost asi tak půl hodu kamenem. V duchu vzýval Orguudoa, černého démona hlubin.

Taratsa se pomalu zvedla a kývla na něj, aby přišel blíž. Baloor se opatrně kradl k šedočerné bestii. Ta náhle padla na bok a ukázala své břicho. Nebylo už žádných pochyb – přišla skutečně s přátelskými úmysly. Přesto pozvedl oštěp. „U Wudana – co chceš?“

Vzpřímila se. Při každém svém pohybu si dávala pozor, aby se k mluvčímu bohů neobrátila svým břichem nebo hrdlem. Pak ukázala za sebe a dala se na pochod směrem k jihu. Baloor ji váhavě sledoval, ohlížeje se ostražitě na všechny strany kolem sebe.

Přes řídké křoví a jednotlivě stojící zkrivené stromy pokračovali vzhůru, do výše položených, sněhem pokrytých regionů. Asi tak půl hodiny i déle to trvalo, co Baloor šplhal za taratsou. Pouze měsíc svým zsinálým světlem ozařoval okolní horský svět.

Kdyby ho ta taratsa chtěla sežrat, mohla by to na jeho osamělém modlitebním místě udělat už dvakrát či třikrát. Ne – taratsy od něj zřejmě něco chtěly, něco, co bylo důležité. A jeho instinkt ho jen zřídka kdy zklamal. Přesto během cesty neustále mumlal zaklínací formule, jimiž volal temného Orguudoa, aby mu

přispěl ku pomoci.

Konečně dospěli do území, kde už nerostly žádné stromy. Led, sněhová pole, skalní formace překryté ledem – krajina, na jakou byl Baloor už celé měsíce zvyklý.

Na úpatí jednoho skalního hřbetu zela v ledu díra. Před ní planuly pochodně. Baloor nebyl nijak překvapen. Věděl, že existují taratsy, které umějí ovládnout oheň.

Baloor zašilhal do světla. A rozeznal další taratsy. Pět či šest se jich tlačilo u vchodu. Všechny mu ukazovaly své hřbety.

„A co teď?“ zvolal Baloor. „Proč jste mě sem dovedly?“

V jeskynním vchodu se objevila další postava. Nápadně velká taratsa. Její oči se v záři pochodní třpytily rudě. Chlupy její špinavě bílé srsti byly velmi dlouhé a opírala se o kyj.

„Já jsem tě nechal přivést,“ zaskuhrala postava. Její dravčí čelisti se namáhaly formulovat srozumitelná slova, jímž Baloor jen stěží byl s to porozumět. „Chci s tebou mluvit.“

Baloor popošel ještě o několik kroků blíž. Tak daleko, až ho od velké taratsy dělila vzdálenost jen jednoho oštěpu. „Král Rraar!“ vypravil ze sebe ohromeně. „Nikdy bych nepomyslel, že se s tebou někdy setkám osobně.“

„Ani já.“ Čenich taratsího krále se zkrivil jakoby v úšklebku. „Byl jsem vždycky přesvědčen, že tebe a tlustého Sorbana pozdravím jednou jako potravu.“ Rraar ze sebe vydal syčivou nápodobu smíchu. „Ale teď jsem se rozhodl jinak.“

„Tak tys mě tedy vyškrtl ze svého jídelníčku?“ Přihmouřenýma očima pozoroval mluvčí bohů ostražitě bílou taratsu. Nebylo jich mezi nimi mnoho, co byly schopny dorozumět se lidskou řečí. Ne mnoho těch, které byly natolik chytré, aby dokázaly zorganizovat a vést velký hon.

Ale existovaly. Rraar toho byl živoucím příkladem. Když měla taratsí tlupa v čele skutečného krále, taratsu s chytrostí Rraara, pak se těžko dala ve své neuvěřitelné chuti po vraždění zastavit. V severním moři byly celé ostrovy, které byly ovládány taratsami.

„Musíš přiznat, že jsem vás skoro měl,“ zasyčel Rraar. „Hloupé od vás, zalézt do jeskyní. Kdyby nepřišel tamten bůh...“

Baloor nastražil uši. O to tedy šlo!

„Nabízím mír!“ pokračoval Rraar. „Volný odchod z Jižní země. Co ty na to?“

Dva zcela rozdílní tvorové se navzájem nedůvěřivě měřili. Chlupy na Rraarových uších jemně vibrovaly. Jeho ocas ležel téměř nehybně na sněhu; jen jeho špička sebou občas nervózně škubla.

V kůžích zahalený vychrtlý muž našpulil rty. „Předpokládám, že asi hned řekneš, jako cenu za to žádáš.“ Ocas taratsího krále náhle vzrušeně šlehl sem a tam. Položil si kyj na rameno a postoupil pár kroků vpřed. Mluvčí bohů neustoupil.

„Dobře poslouvej, Balooore.“ Rraar znovu zarazil kyj do sněhu a opřel se o něj. Nahnul svou lebku k Baloorovi tak blízko, že ten mohl vidět, jak se mu chvějí jemné vousy u čumáku. „Je tu jedna cena, kterou můžete zaplatit...“

Venku bylo vlhko a zima. Matthew Drax se opíral o Aruulin meč a nasával do sebe dychtivě vzduch tak hluboko, až ho plíce začaly bolet. Byl cítit po mokré zemi a po sněhu.

Kožený pásek mu pevně přidržoval obklad z léčivého listí na čele. Horní díl jeho letecké kombinézy mu plandal kolem boků. Matt rychle vklouzl dovnitř a přetáhl si ochranný oděv přes ramena. Pokčil nos – látka ostře páchla po starém potu.

Na zachmuřené, vodnaté obloze nad strmými ledovými vrcholy stála rozmazaná bledá skvrna. Ranní slunce. Něco na něm Matta uklidňovalo. Nemohl říct, co. Snad to, že slunce bylo vůbec vidět místo předpovídaných mraků prachu, které měly nyní zahalovat zemi?

A ty horské masívy kolem – ještě nikdy neviděl takto rozervané a příkře se tyčící ledové hory.

Připomínalo mu to filmy z transantarktických pohoří, které kdysi před lety viděl. Tato trochu povědomá krajina vypadala úplně stejně.

Kam jsem se to jenom k čertu dostal? přemýšlel Matt. Jsem přece v Alpách, nebo snad ne? Aruula ho podepřela a vedla ho před kamennou chýší. Rozhlédl se kolem sebe. Hned u úzkého vchodu do údolí se po skalní stěně řítí dolů vodopád. Nahoře na ní, napravo a nalevo od padajícího proudu vody, rozpoznal Matt bizarní ledové jehly. Samotné údolí bylo sevřeno mezi strmými skalními stěnami. Jeho téměř sněhuprosté dno pokrýval mech a řídká tráva, místy bylo vidět malé skupinky keřů a nízké, zakrslé stromy.

Směrem proti proudu potoka se údolí poněkud rozšiřovalo. Matt zahlédl na jednom plochem svahu pár korun stromů, které tvořily řídký porost tam, kde svah jen částečně pokrýval sníh a led.

Toto údolí se tedy muselo nacházet někde pod hranicí sněhu, uvažoval Matt. Ne o moc víc než takových tisíc metrů nad mořem.

Ale v této výšce přece musely být v Alpách horské vesnice, turistické chaty, stanice lanovky nebo pastviny pro dobytek – a žádné divoké do kožešin zahalené figury, které se oháněly meči jako ze zbrojnice krále Artuše a...

Mattovi se zastavil dech. Ne proto, že z kožených stanů vylézalo stále více barbarů, kteří se před ním vrhali na zem. Nýbrž kvůli těm kobyilkám...

Ano – kobylinky. A přece ne kobylinky. Stály nebo ležely za stany u potoka a škubaly řídkou travu ze zablácené země. A byly tak velké jako velbloudi...

„Bože na nebi,“ zasténal Matt. „Co je to...?“ Ukázal na obrovský hmyz.

„Frekové,“ řekla Aruula. Matt se zatvářil naprosto nechápavě. „Fre-ko-vé,“ opakovala žena.

„Frekové,“ Matt potřásl hlavou. „To přece neexistuje,“ koktal ohromeně. „Takového něco nemůže existovat...“ Před vnitřním zrakem se mu náhle kmitly obří krysy. Ani tyto stvůry se nevyskytovaly v žádné encyklopedii.

Kam se to jenom proboha dostal?

Mumlání a výkřiky kolem ho odtrhly od zelenou srstí porostlých exemplářů obřího hmyzu. Před ním na bahnité půdě klečel dav mužů, žen a dětí. Všichni zabalení do hnědých, černých nebo šedých kožešin. Jako v transu se ukláněli horní polovinou trupu až ke stehnům, zvedali se a zase padali zpět do poníženého postoje.

„Nechte toho!“ vykřikl Matt.

Oni věří, že jsi něco zvláštního, pomyslel si, nějaký velký náčelník nebo hrdina, možná dokonce i... bleskla mu mozkem naprosto absurdní myšlenka.

Poslouchal jejich mumlání. Stále se opakoval tentýž sled hlásek:

„Tenk fa tuu Wudan, honuur fa tuu Wudan, tenk fa tuu Maddrax, honuur fa tuu Maddrax...“

Také žena teď klečela a přidala se k extatickému chóru, který byl stále hlasitější. Usmívala se při tom jako dítě a vyvracela oči vzhůru. Matt si všiml, že na všech tvářích, obrácených k němu, spočívá tentýž blažený úsměv.

„Ne, Aruulo!“ zatřásl prudce hlavou. „Ne...“

Jeho protest zcela zanikl v stále hlasitějším vzývání. Nejhlasitěji křičel ten chlápek v kůžích. Klečel trochu stranou od ostatních a neklaněl se. Ale přesto tomu všemu udával rytmus. Třásně jeho kožené kapuce mu vlály kolem ramen.

Matt už dávno pochopil, že Baloor je tu cosi jako medicinman. A pomalu se mu ujasňovalo v hlavě, co se to tady odehrává.

Mezi těmito lidmi, kteří se odívali do kožešin, jedli kořínky a červy a žili v jakýchsi napůl stanům, napůl chýším podobných obydlích, nebyl Baloor jenom lékařem. Ano, byl lékař, ale i prorok a kněz zároveň. „Nebesa...“ Matt v obraně zvedl ruce. Oni mě mají za nějakého boha!

Bezpochyby viděli jeho letadlo a jeho nouzové přistání. A za co také by měl pokládat nějaký necivilizovaný národ – a tito lidé určitě museli k takovému národu patřit – chlapíka, který spadl z nebe ve řvoucím tryskovém letadle?

„Zatraceně!“ Vztáhl ruce k nebi. „Přestaňte!“

Mumlání zmlklo. Lidé se narovnali. Na Matta zíralo několik tuctů očí.

Opíraje se o Aruulin meč, dokulhal Matt k blízkému balvanu a klesl na něj. Ukázal na Baloora a na Sorbana a kývnutím je vybidl, aby přistoupili. Zatímco ostatní se pomalu zvedali, náčelník a šaman se

přiblížili a před ním si dřepi na zem.

Matt ukázal na chýši, pak na sebe a naznačil úklonu. „Děkuji vám, rozumíte?“ řekl. „Zachránili jste mně život.“

Oba si vyměnili nechápavé pohledy. Matt zopakoval svá gesta i slova. Tentokrát se oba muži rychle podívali na Aruulu. Mattovi bylo nápadné, že má dívka zavřené oči. Vzápětí je otevřela a řekla pár slov v řeči, kterou Matt absolutně nebyl schopen někam zařadit.

Protahované samohlásky, tvrdé souhlásky – mnoho z toho se podobalo němčině, něco zase znělo holandsky a dokonce anglicky. V každém případě to musela ale být indogermánská řeč. Poznatek, který byl Mattovi nomentálně na nic. Jenom ho ještě víc zmátl.

Každopádně však muži kývli, když Aruula domluvila. Matt pro to neměl žádné vysvětlení, ale očividně měla tato mladá žena slušné tlumočnické schopnosti.

Jak jim to jenom řeknu, že nejsem žádný bůh? ptal se sám sebe.

Vůbec nijak, radil mu jeho vnitřní hlas. Nerozuměli by tomu a mohlo by to mít i špatné následky.

„Kde to jsem?“ Matt ukázal na hory a udělal tázavé gesto. Chtěl se vlastně dovědět, v které končině Alp přistál. Ale musel své otázky formulovat tak jednoduše jak jen to bylo možné.

Opět to chvíli trvalo, než porozuměli, co chce, a zase zasáhla Aruula. Ukázala na východ z údolí a nasadila radostný a zároveň i toužebný výraz. Potom ukázala na ledové vrcholky a v jejich rysech se tentokrát objevil odpor a strach.

Matt byl tak chytrý jako předtím. Ale přece jenom jaksi vyrozuměl, že tato lidská skupina má za sebou zlé časy a že zřejmě hodlají putovat dál směrem, kterým Aruula ukázala.

Nahlédl také, že překonat vzájemnou jazykovou bariéru je těžké a že se prozatím asi nebude moci dovědět nic užitečného. Přesto se pokusil ještě jednou. „Viděli jste ještě jiná letadla... ještě jiné ocelové ptáky?“

Opět nechápavé pohledy. Matt hmátl do náprsní kapsy své letecké kombinézy a vytáhl malý napůl rozmočený poznámkový blok a tužku. Nakreslil letadlo a ukázal na sebe. „Maddrax,“ řekl. Sorban, Rudé oko a Aruula přikývli. Pochopili.

Ostatní členové kmene se také přiblížili a nakláněli se přes ramena sedících. Kresba, vznikající pod Mattovou rukou, vyvolala výkřiky podivu a úžasu.

Matt nakreslil ještě druhé a pak třetí letadlo. „Ty letěly se mnou, rozumíte?“ Natáhl tři prsty a pozvedl je k obloze.

Šuškáni utichlo. Místo toho užaslé obličej. Zasáhla Aruula. „Maddrax neet soleen, troo beerde de ceele.“ Vzala mu papír zpod tužky a zvedla ho do výše. „Soot disuu atweeno de Wudan...“

Sorban jí kresbu vytrhl z ruky. Nastalo všeobecné hlasité a bouřlivé dohadování. Lidé náhle vypadali velmi rozjaření. Porozuměli, že z nebe nespadl jenom on sám. Možnost, že by mohli najít i další bohy, vzrušila Sorbana i jeho lidi.

Pouze šamana se to očividně nijak nedotklo, ani se nezvedl z dřepu. Téměř se ani nepohnul. Jeho rudé oči se zabodly do Mattova obličej. Ten si toho nevšímal. Vděčně se usmál na Aruulu. „Jsi chytré děvče.“ Opětovala jeho úsměv. Bezpochyby byla sama na sebe pyšná.

Zklamání následovalo rychle. Sorban, který se domlouval s lidmi za sebou, zprava i zleva, se znovu otočil k Mattovi. „Neete,“ zavrtil hlavou a zvedl obě ruce, jako by se omlouval. Přitom mu zpod kožešinového pláště vyklouzl řetízek. Řetízek z kovu, který byl očividně kdysi žlutý, nyní však byl značně zoxidovaný a potažený zelenou patinou. Ihned upoutal Mattovu pozornost.

Nejdříve kvůli svému filigránskému zpracování – každý jednotlivý článek řetízku nebyl větší než nehtové lůžko na Mattově malíčku. Hned mu bylo jasné, že tato práce nemohla být dílem některého člena kmene. A pak Mattův pohled padl na amulet na řetízek, téměř tak velký jako slepičí vejce. Sorbanovy velké pracky se právě sevřely kolem něho a chtěl si ho zastrčit pod svůj kožešinový plášť. Mattova ruka vystřelila dopředu a uchopila Sorbana za zápěstí. Dlaň tlustého muže se otevřela a Matt se naklonil k amuletu.

Byly to hodinky, vložené do zataveného skla! Jedny z těch moderních švýcarských hodinek na jedno použití, se zatavenou baterií a analogovým ciferníkem. Vteřinová ručička se nehýbala. Minutová a hodinová se zastavily na šestnácti minutách před pátou. Pod nimi se šklebil Jim Trash, komiksová figurka,

která se v poslední době stala velice populární.

Hodinky nemohly být tedy ještě staré. Přesto však vypadaly, jako by přečkaly desítky let, než byly neprodyšně uzavřeny. A také sám amulet vypadal, že má něco za sebou, jak dokazoval zezelenalý zlatý řetízek.

Matt vzal hodinky a obrátil je ke světlu, aby mohl přečíst údaj na malé datumovce ve spodní polovině ciferníku.

8.únor 2012. Přesně ten den, kdy se „Christopher-Floyd“ srazil se Zemí. Matt cítil, že se blíží rozluštění hádanky. Přesto si však už nebyl až tak příliš jistý, zda to chce ještě vědět.

Protože každým nervem své bytosti cítil, že hned za tímto rozluštěním číhá propastně hluboká hrůza.

Setmělo se. Jako každý večer si náčelníkův syn nechával od Balooru ošetřit svou zraněnou nohu před šamanovým stanem. Mluvčí bohů klečel před mladým bojovníkem a roztíral mu po svalectech zraněného stehna mast z frečích slin, rozemleté dubové kůry a mechových kořínků.

„On není poslán od Wudana,“ zamumlal náhle Radaan.

Baloor se naň udiveně podíval. „Kdo?“ zeptal se, i když přesně věděl, koho tím Radaan myslí.

„Maddrax.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Nemluví naší řečí,“ vysvětloval náčelníkův syn. „Poslal by nám snad Wudan nějakého boha, který nám nerozumí?“

Oba muži si vyměnili pohled. Kdyby byl Baloor chtěl náčelníkova syna přesvědčit o Maddraxově božskosti, měl by nyní poukázat na to, že záměrům bohů lze často jen velmi těžko porozumět. A že často hovoří nesrozumitelnou řečí. Ale Baloor vůbec neměl v úmyslu přesvědčovat Radaana o Maddraxově božském původu. Naopak, pochyby mladého bojovníka mu přišly vhod, jako na zavolanou.

„Máš pravdu,“ řekl místo toho, pokračuje v masáži mladíkova stehna. „A je tu ještě mnoho dalšího, co mně to, co říkáš jenom potvrzuje. Maddraxův pád z nebe. Jeho nemoc. Jeho údajní božští bratři... co myslíš, Radaane – kdo je a odkud přišel, když ne od Wudana?“

„To je mi jedno.“ Mezi Radaanovým černým obočím naskočila hněvivá vráska. „Chci jenom, aby nechal na pokoji Aruulu. Ona mně má porodit mnoho dětí.“

„Rozumím.“ Baloor zabalil zbytek masti do kusu kůže a ten zašněroval do malého sáčku. „Pak bys tedy neměl dlouho čekat.“ Utřel si ruce do své kožené haleny.

„Co bys mně radil?“ chtěl Radaan vědět.

„To, co musíš udělat, není těžké,“ řekl Baloor. Rozhlédl se kolem. Uprostřed tábora planuly dva ohně. Zpoza závěsu před vchodem do bohovy chýše prosvítal ven proužek světla. Nikdo se nezdržoval v blízkosti stanu mluvčího bohů.

„V příštích dnech odejdu s Maddraxem z tábora. Ty nás kousek doprovodíš. Tvůj úkol bude zadržet každého, kdo by nás snad sledoval. A Maddraxovi samotnému zabránit, kdyby se chtěl vrátit.“

Radaan sebou škubnul. „U Wudana! Jak bych mohl bojovat s bohem?“

„Hlupáku!“ Zasykl Baloor. „Což ses už sám nepřesvědčil, že to není žádný bůh?“

„Ale co když přece?“ Radaanův hlas zněl nejistě.

„Žádný bůh není.“ Muž v kůži sevřel pěsti. „To říká Baloor, mluvčí bohů a zaklínač strašného Orguudoa. On není žádný bůh – rozuměls?“

Náčelníkův syn přikývl.

A Baloor mu vysvětlil, co bude muset udělat.

Natažen na svém lůžku, zíral Matt na primitivní konstrukci z kůží, kožešin a větví nad sebou. Záře

pochodně osvětlovala blikotavým světlem střešní klenbu jeho kamenné chýše.

Pochodeň byla zastrčena do země za ním. Mladá žena nechala padnout do plamene hrst drtě z vysušeného listí. Malý prostor vyplnila sladká vůně po ovoci.

Občas Matt zachytil Aruulin pohled. Pak se její jemné obočí slabě pozvedlo a její pěkná ústa se usmála. V jejích očích ovšem stále ještě byla plachost. Plachost a ostych, jaké člověk pocítí uje před bytostí, kterou pokládá za božskou.

Matt se cítil tak, jako by celé odpoledne strávil v centrifúze. Krátký výlet ven a obtížná domluva se Sorbanem a jeho lidmi ho úplně vyčerpaly. Připadalo mu, jako by v kolenou neměl žádné chrupavky a kosti, ale nějaké teplé mýdlo.

Ty hodinky mu nešly z hlavy – zatracené hodinky. Podle data zůstaly stát tak před týdnem nebo před dvěma týdny. Možná i před třemi. Mnoho dní strávených v horečnatém kómatu zbavilo Matta veškeré představy o čase.

Šestnáct minut před pátou – 16,44 hod. Kometa narazila do Země v 16,42 hod. Následující tlaková vlna musela zřejmě hodinky zastavit.

Matt nechápavě potřásl hlavou. Myšlenka, která se mu stále vnucovala, mu působila závrať. Podle vzhledu amuletu musely ty hodinky nosit na krku už celé generace. Ale pak by od nárazu neuplynuly týdny, nýbrž...

Matt sebou škubl a polekaně se vymrštil do sedu, když se k němu Aruula náhle přitiskla. Okamžitě se odtáhla zase zpět, ale on jí rychle položil ruku na rameno. „To nic,“ řekl. „Všechno v pořádku.“ Znovu se natáhl na lůžko. „Jenom mě všichni strašně znervózňujete těmi vašimi kožešinami, starými meči a tou vaší hatmatilkou.“ Usmál se na ni. „Ale za to ty nemůžeš.“

Plaše mu úsměv oplatila. Pak rozpráhla ruce a hluboce se uklonila.

„Ale to přece ne, Aruulo – ty jsi přece takové chytré děvče...“ Matt úplně oněměl, když se žena náhle napřímila a shodila se sebe svůj kožešinový plášť. Náhle byly její krásné zlatohnědé prsy přímo nad Mattovým obličejem.

„Co má být?“ Zvedl se, sáhl po kožešině a chtěl jí ji znovu přehodit přes ramena. Chytila ho za ruce a pevně je držela. V jejích hnědých očích plál ostych smíšený se strachem a velkou touhou. Vzala jednu jeho ruku a posunula ji přes svou klíční kost na pravý prs.

Pak roztáhla stehna a chystala se uvolnit si svou koženou zástěrku.

Matt náhle pochopil. Vyznal se trochu ve světových náboženstvích a tu existovala jedna dosti žádaná věc – jak u pohanů, tak i u některých extrémních sekt oficiálních náboženství: božská svatba. Spojení s bohem. Mýtus, který v určité formě až dodnes přežíval téměř u všech věřících kruhů.

A Aruula viděla šťastnou příležitost, jak tento mýtus uskutečnit. Snad dokonce chtěla mít i dítě od boha Maddraxe.

Matthew sundal ruku z jejího prsu. Pak energicky popadl její plášť a zahalil do něj její nahou hrud’.

Velitel Drax uměl ocenit krásnou ženu. A když se mu nabídla, uměl si ji také vzít. Ale něco v něm se vzpíralo tomu, využít pozice moci. Aruula ho pokládala za boha, a proto se mu chtěla odevzdat. A to se Mattovi prostě nelíbilo.

Uchopil ji pod bradou a zvedl jí hlavu. „Ty jsi přece velmi chytrá žena, Aruulo – dobře mě teď poslouchej: Já jsem jako ty. V každém případě jsem z masa a krve, přesně jako ty. Jasně?“

Dívala se na něj udivenýma, rozšířenýma očima. Očima, v nichž se muž mohl úplně utopit a zapomenout na všechno ostatní.

„Nemám s tímhle Wudanem nic společného,“ pokračoval. „Nejsem žádný bůh. Wudan – neete!“

Maddrax je jako ty. Maddrax a Aruula – oba lidé...“

Mluvil a gestikuloval tak dlouho, až si myslel, že v jejích velkých krásných očích rozpoznal záblesk porozumění. Pak ji poslal pryč. Chtěl si konečně odpočinout.

Beze spánku ležel na lůžku. Jeho myšlenky se toulaly kolem mnoha otevřených otázek. Kroužily kolem nich aspoň stokrát a stokrát byly zase donuceny rezignovat. Někdy prodlévaly u letadla a u jeho nouzové skříňky.

Polohový indikátor byl určitě ještě aktivní. Kdokoliv by ho mohl najít. Ovšem jestliže po nárazu komety byl vůbec ještě někdo schopen řídit letadlo nebo vrtulník.

Potřeboval kompas. A zvláště to, co z věcí nutných pro přežití se dále nacházelo v katapultovacím křesle: zbraně, munici, nůž, kalorické koncentráty, léky a další. Snad dokonce fungovala i vysílačka. Pak by mohl zkusit navázat kontakt s ostatními posádkami. Matt se rozhodl, že požádá Sorbanovy lidi, aby ho zavedli k jeho letadlu. Jakmile bude trochu silnější, mohl by vyrazit. Možná pozítří. Možná za tři dny. Sotva se Matt utvrdil v tomto rozhodnutí, usnul. Po mnoha týdnech to byla první noc, kterou prospal beze snů a klidně až do východu slunce.

Aruula byla zmatená. Zmítána mezi zklamáním, ohromením a studem zírala do tmy. Rozuměla tomu cizinci opravdu dobře? On nebyl žádný bůh? Udělala to, co by každá žena s trochou hrdosti v těle udělala rovněž: chopila se příležitosti a zvolila si. Kdy se také naskytne taková šance, mít dítě od bytosti, která na ohnivém ptáku přišla z nebe? Maddrax ji ale odmítl. To ji zranilo. Maddrax jí také vysvětlil, že není žádný bůh. To ji ohromilo. Maddrax ji poslal z chýše pryč. To ji rozzuřilo. Aruula už nevěděla, co si o tom všem myslet. Položila se trupem na stehna, zasunula hlavu mezi kolena a přitiskla si ruce na uši. Tolik dní se už o Maddraxe starala. A nikdy se neodvážila mu naslouchat. Ted' to právě udělala. Cítila, že Maddraxův duch je dobrý a silný. V zrcadle této duše zahlédla nezřetelně i svůj vlastní obraz a cítila, že duch, jemuž naslouchala, ji chce. Zmatené obrazy na ni dorážely. Obrazy, jejichž význam nechápala. Viděla lidi v oblecích zbarvených jako mech, v takových, jaký měl i Maddrax. Byla u toho i jakási žena se žlutými vlasy. A jeden muž, který vypadal jako jeden z bájných lidí z té nejzazší Jižní země. Měl černou kůži. Viděla hnát se vzduchem tři ohnivé ptáky. Viděla rudě žhnoucí ohon řítit se na modravou kouli. Zahlédla spoustu věcí, pro něž neměla žádná slova a žádné vysvětlení. A pak viděla ohnivého ptáka smrtelně zraněného viset v ledu. Maddraxův duch se zabýval trůnem, k němuž byl připoután. Aruula viděla po stranách trůnu různé věci. Věci, které znala: provaz, čepel, krátkou sekerku a jakési zvláštní amulety. A věci, které neznala: tenkou trubku ze skla a z kovu, zvláštní železný hák s dírou na konci, chuchvalec vlhce se lesknoucí zelené hmoty a ještě mnoho dalších. Aruula cítila, že Maddrax tyto věci nutně potřebuje a chce je mít. Přerušila mentální spojení a usmívajíc se se vzpřímila. Aruula ještě nikdy nenaslouchala bohovi. Nevěděla, co čekala. Přesto však Maddraxova ducha vnímala jako ducha silného a statečného válečníka. Válečníka, který přišel z daleké cizí země, kde viděl strašlivé věci. Věci, které Aruula neznala. Muselo to být opravdu velmi daleko, ta cizí země. Nekonečně daleko...

Každý den trávil Matt více a více času venku. Kožešinami zahalení muži a ženy ho plaše a uctivě zdravili, když šel kolem. Děti mu šly z cesty nebo se schovávaly za své matky. Zvědavě zkoumal jejich zbraně a nářadí. Tito lidé očividně uměli kout železo. Nebo své meče a hlavice šípů, nože a přezky na opascích získali od lidí, kteří se vyznali ve zpracování kovů. Matt viděl hliněné misky, které byly zdobeny ornamenty a figurkami lidí, barevné střenky nožů a pestré látky. Objevil pletené koše a pečlivě vypracovaná topůrka seker a ratiště oštěpů. Aruula ho doprovázela. Jmenovala mu každou věc ve své řeči a Matt všechno, co viděl, označil odpovídajícím anglickým pojmem. Brzy byli schopni navzájem si vyměňovat jednoduché věty. Pět dní poté, co poprvé vyšel ze své chýše, vyhledal Matt náčelníka. Sorban se svým synem a se šamanem seděli před svým stanem. Mužové opravovali tětiny luků.

„Chci jít ke svému ocelovému ptáku,“ vysvětloval Matt. Vytáhl list s kresbou a ukázal na obrázek letadla. „Vezměte mě tam.“

Náčelník a Rudé oko se spolu chvíli dohadovali. Pak Sorban přikývl. Rozkládaje oběma rukama, nechal chvíli rachotit svůj hluboký bas. Zatímco se z houští ježatých vousů řinul přívál slov, ukázal na bledou skvrnu slunce na šedé obloze, na muže vpravo a vlevo od sebe a na obří hmyz pasoucí se na břehu potoka.

Matt rychle pochopil. Zítra po východu slunce s ním Baloor a Radaan s freky půjdou k jeho letadlu.

„Ty zůstaneš tady. „ Mluvčí bohů pevně upíral svůj zrak na Aruulu. Jeho rudé oči jako by se jí přímo zarávaly do čela.

„Starala jsem se o Maddraxe skoro celý měsíc a chci ho doprovodit k jeho ohnivému ptáku.“ Aruula se sehnula ke svému stanu, aby si odtud vzala svůj meč. Sdílela stan s dvěma dalšími mladými ženami, které stejně jako ona ještě nebyly matkami.

„Když Maddrax nebude v táboře, je možné, že ho taratsy znovu napadnou,“ řekl Baloor. „Sorban potřebuje každého bojovníka s mečem.“

Náčelník, který doprovázel Maddraxa, Balooru a svého syna ke frekům, kývnul na souhlas. „Maddraxa a Balooru doprovodí Radaan,“ zamručel. „To stačí. Nikdo se neodvážá napadnout boha. Ale tábor by taratsy napadnout mohly, teď když bůh už nebude mezi námi. Tebe potřebuji na obranu.“

Aruula vzdorně sevřela rty. Matt přesně pochopil co se děje. „To je v pořádku.“ Chlácholivě zvedl ruku a pronesl v řeči barbarů, jejímž útržkům se v posledních dnech naučil: „Já – jít. Aruula – zůstat tady.“

Napůl smířená, Aruula pomalu přikývla, hrdá na to, že Maddrax se díky ní už dokáže téměř dorozumět. Úkradkem pozorovala urostlou postavu boha, který odmítal být bohem. Maddraxovy světlé vlasy se mu vzpurně ježily na hlavě na všechny strany a brada mu obrostla stejně světlým vousem.

Ale nebyl už tak silně cítit. Před několika dny mu Aruula vyprala v potoce jeho mechově zelený oblek s mnoha kapsami. Přes něj měl dnes Maddrax přehozenou dlouhou pláštěnku z taratsí kůže. Dar od staré matky Zurpy. Nahoře v ledových kopcích bude mnohem chladněji než tady v údolí.

Aruuliny oči putovaly od Baloorovy vráskami rozryté tváře k chmýřím pokrytému obličejí náčelníkova syna. Dnes vypadal uzavřený a tvrdý. A necítila snad z Baloorova ducha nenávist a nepřátelství?

Muži vyšli z tábora na břeh potoka. Aruula pozorovala, jak si vybírají tři freky. Upevnili sedla z šedočerné taratsí srsti mezi krk a hřbet hmyzu a přes klešťovitá žvýkací kusadla jim navlékli kožené masky.

Pak nasedli. Sorban pomohl Maddraxovi do sedla. Horlivě gestikuluje stál u jeho freka. Bezpochyby se pokoušel světlovlasému cizinci vysvětlit, jak se na něm jezdí.

Aruula zalezla do stanu a odhrnula kousek kožešiny u vchodu, takže všechny čtyři muže u freků měla na očích.

Před jejím vnitřním zrakem se objevil zbrzděný obličej mluvčího bohů. Po ramenou odtud dolů do nadloktí jí přejelo náhlé zamrazení.

Tři frekové i se svými jezdci se pomalu pohnuli přes potok. První odskočil a dosedl o půl hodiny oštěpem dál směrem k jihu.

Před Aruulou vytanuly uzavřené rysy náčelníkova syna. Už celé dny se k ní choval, jako by byla vzduch. A občas si všimla, že si měří Maddraxa závistivými pohledy. Nenáviděl snad mladý Radaan cizince, který spadl z nebe? Tušil, že si Aruula zvolila jeho?

Druhý frek začal skákat k východu z údolí. Zvíře, na němž jel Maddrax. Třetího freka měl Radaan.

Aruula se sklonila ke svým stehnům a zasunula hlavu mezi kolena.

Baloorův duch se dal vnímat jako ledovcový zlom – rozervaný, tvrdý a ježící se ostrými rampouchy.

Napětí, které z něho vycházelo, bylo ještě silnější než jindy.

Aruula si tlačila dlaně na spánky a na uši. Pocit odporu a strachu se jí plazil žaludkem, tak silná byla její averze naslouchat Baloorovi. Aruula proti tomu ze všech sil bojovala a pokoušela se soustředit.

Přesto Baloorův duch zůstal zamítavý a tvrdý. Patrně se uzavřel nějakým kouzlem. Měl k tomu nějaký důvod? Ochraňoval snad tímto svým štítem něco, co nikdo neměl vědět?

Aruula se teď soustředila na Radaana. Jeho duch byl poddajný, nezformovaný. Duch, kterému se dalo snadno naslouchat.

Před Aruuliným vnitřním zrakem se kmitaly neztetelné rozmazané obrazy. Obrazy nenávisti. Obrazy násilí. Jeden z nich se na okamžik pozdržel, než se zase rozplynul: Maddraxovo tělo ležící na břiše ve sněhu. Z jeho zad trčel meč. Aruule se zastavil dech.

Obraz se rozpadl do stovek bledých útržků, z nichž se vynořily černé postavy. Taratsy! Tucty tarats! Vrhly se na Maddraxe a zahryzly se do jeho hrdla, do jeho paží, jeho nohou...

Aruula ze sebe vydala chraptivý výkřik. Natáhla za sebe ruku, popadla svůj meč a vyskočila.

Člověk si zvykl i na ty nejšílenější věci. Před několika dny by ještě Matthew při pohledu na obří hmyz mohl přísahat, že mu museli dát do vody nějaký halucinogenní přípravek, nebo že si z něj chtějí dělat bláznivé nějakými atrapy.

A nyní, sotva o týden později, se nechal jedním z těchto stvoření nést nahoru po horském svahu nad hranici sněhu.

Obří kobylky se pohybovaly skoky o délce dvaceti až dvaceti pěti metrů. Matt se divil, že jim nohy neklouzají po ledu. Když se ale pozorněji podíval, rozpoznal na posledních člancích jejich zeleně osrstěných nohou chlupaté polštářky a jemné trny.

Otěže, které byly připojeny ke kožené masce na hlavě hmyzu, si Matt omotal kolem zápěstí. Sedla sestávala z dřevěné kostry s opěradlem do výše hlavy, přes níž byla napjata kůže. Dřevo bylo pružné a pérovalo, když byl při frečím skoku člověk přitlačen dozadu. A Matt byl přitlačen k sedlu skutečně dost prudce, kdykoliv jeho jízdní zvíře odskočilo.

Zvládnout tento způsob pohybu chce zvyk, shledal Matthew. Bez tvrdého pilotního výcviku u USF byl by už za půl hodiny měl mořskou nemoc.

Ostatně, byl to rychlý způsob pohybu. Zvířata zanedlouho překonala výškový rozdíl a po půl hodině už Matt nezahlédl ani stopu po nějaké vegetaci. Frek ho nesl přes rozsáhlé sněhové pole. Vlevo i vpravo vystupovaly z úbočí hor příkré ledové útesy a bílé vrcholky mizely v hustých mracích.

Na konci sněhového pole zela hluboká rokle. Matt se lekl, když viděl, že Baloorův frek náhle vyskočil, roztáhl křídla a přeletěl přes propast. Na nějaký pocit nevolnosti v žaludku mu však nezbyl téměř čas. Než se nadál, přeneslo se i jeho zvíře mohutným skokem na druhou stranu rokle.

Kde však zůstal náčelníkův syn? Matt se rozhlížel kolem sebe – Radaan a jeho kobylka byli jenom neztetelná skvrna asi tak půl kilometru za nimi. A nezdálo se, že se je chystá následovat.

„Nikam nepůjdeš“ štěkl Sorban.

„Já musím,“ stála na svém Aruula. „Maddrax je v nebezpečí!“

„Žvásty! Jak může být v nebezpečí bůh?“

Aruula se bez dalšího slova obrátila a spěchala ke svému stanu. Mumlaje nadávky, klátil se Sorban za ní. Připnula si meč na záda a přes ramena si přehodila nezbytný kožešinový plášť.

„Opovaž se!“ soptil Sorban. „Zůstaneš tady v táboře!“

Místo aby uposlechla, rozběhla se Aruula dlouhými kroky ke společnému stanu, kde visela frečí sedla. Za sebou slyšela sípavý dech náčelníka, který měl co dělat, aby jí stačil.

Pak spěšně zamířila ke stádu obrovského hmyzu, Sorbana stále těsně v patách. Aruula neměla čas k tomu, aby zvíře osedlala a navlékla mu postroj. Vymrštila se svižně na krátký krk jednoho freka a tak dlouho ho patami kopala do tvrdých patek jeho svrchních křídel, až zvíře udělalo mohutný skok a

odneslo ji z dosahu zuřícího Sorbana do bezpečí.

„Já tě tvrdě potrestám, až se vrátíš! Budeš...“ Sorbanův hlas byl stále tišší, až konečně úplně zanikl.

Teprve nad sněhovou hranicí Aruula seskočila, aby dala frekovi sedlo a postroj. Pak se rozhlédla kolem sebe. Vypadalo to, že ji Sorban po svém výbuchu vzteku nechal být. Nikdo ji aspoň nepronásledoval.

Vylezla do sedla a hnala freka do klusu. Brzy už skákal bizarním ledovým světem, přeskakoval ledovcové trhliny a sněhová pole. V odstupech asi tak polovičního vrhu oštěpem byly ve sněhu zřetelně vidět hluboké důlky – stopy po skocích tří zvířat, nesoucích Maddraxe, Baloor a Radaana.

Aruula neměla ponětí, kam Baloor vede muže, který nechtěl být žádným bohem. Ale rychle zjistila, že to nemůže být cesta ke ztroskotanému ohnivému ptáku.

Uprostřed rozlehlého, sněhem pokrytého ledovcového pole narazila náhle na Radaana. Stál vedle svého jízdního zvířete a opíral se o meč.

„Co tu děláš, Radaane?“ zeptala se a rozhlédla se kolem sebe. Z obou ostatních zde zbyly pouze stopy jejich zvířat ve sněhu.

„Čekám na tebe.“

„Dobrá,“ řekla drsně. „Tak mě vezmi za Baloor a Maddraxem.“

„To neudělám. Sestup, Aruulo! Jako náčelníkův syn ti to poručím!“

Aruule se vydral z hrdla pohrdlivý smích. „Sotva ti rostou vousy a chceš mně poroučet?“ Její smích zněl hluboce a drsně. „Udělám to, co chci já. A ať tě Orguudoo vezme do toho nejhlubšího pekla, jestli mi v tom budeš chtít zabránit!“

Tím se ale Radaan nedal zastrašit. Vymrštil se náhle vzhůru na bok jejího freka, popadl Aruulinu pravou nohu a strhl ji ze sedla dolů. Oba se svalili do sněhu.

Aruula na okamžik zůstala bez dechu, když se propadli sněhem dolů až do ledové bělosti. Cítila Radaanovu paži pod svou bradou. Jako železná svorka jí tiskla hrdlo.

„Uděláš, co ti řeknu já!“ zasykl náčelníkův syn. „Bude to lepší takhle – pro nás pro všechny!“

Aruula si uvolnila paži, vysoko pozvedla loket a vši silou ho vrazila dolů do Radaanova hrudníku.

Zasténal nahlas a sevření kolem jejího krku se uvolnilo.

Nato Aruula popadla jeho paži a zaťala mu do ní zuby tak pevně, až ochutnala krev. Konečně ho pustila. Vyskočila, sáhla za sebe a vytasila z pochvy svůj meč.

Oběma rukama pevně obemkla hrušku jílce a hrozivě zaměřila hrot čepele na hrdlo ve sněhu ležícího Radaana. „Nevím, co máte ty a Baloor za lubem!“ zasyčela. „Ale nepřipustím, abyste Maddraxovi nějak ublížili!“

Radaan na ni nevěřicně zíral. Podepřel se dlaněmi a opatrně se odsunul z blízkosti Aruulina meče. „On není žádný bůh, Aruulo, on nás oklamal...“

„On nikdy netvrdil, že je bůh. To říkal Baloor.“ Aruula na něj upírala pevný pohled. „Kam ho Baloor odvedl?“

„On nás podvedl...“ Radaan se s námahou zvedl a oklepával si ze svého kožešinového pláště sníh. „On je cizinec a ty sama jsi slyšela, že nepřišel sám. Oni nás chtějí zničit...“ Stál tu před ní, s široce rozkročenýma nohama a dopředu nachýleným trupem. V jeho černých kudrnách se zachytil sníh a tmavé oči se mu neklidně třpytily. V krátkých intervalech vycházela z jeho úst pára, jak těžce oddechoval.

„Mluvíš jako dítě, Radaane,“ řekla Aruula chladně. „Řekni mi, kam s ním Baloor odešel.“

„K jeho ohnivému ptáku.“

Aruula věděla, že je to lež. A cítila to. Opět se před jejím vnitřním zrakem kmitly taratsy.

Nekoordinované obrazy z Radaanova ducha. Měl snad skutečně mluvčí bohů v úmyslu vydat Maddraxe taratsám?

„Nelži mně, Radaane,“ zavrčela. „Já znám cestu k místu, kde se ohnivý pták zřítíl. A tahle to není!“

Zašilhala po svém frekovi. Zvíře si zatím lehlo na jeden z ledových hřebenů. Zvědavě pokukovalo po nich dolů. „Teď jedu dál. Jasně?“

Sundala jednu ruku s jílce meče, strčila si do úst palec a ukazováček a pronikavě hvízdla. Frek se dlouhými skoky rozběhl dolů z ledovce.

„On tě svedl.“ Radaan přimhouřil oči. „A ty ses mu dala!“ Bleskurychle tasil svůj meč. „Ty... ty děvko!“ Nenávist a hořkost zkřivily jeho mladý obličej.

„Už ani slovo, Radaane!“ vykřikla Aruula. Kousek za ní se zvedl oblak sněhu. Její frek tloukl křídly a kolébal svou zelenou hlavou sem a tam. „Mluví z tebe démon!“ S hrotem svého meče hrozivě namířeným proti mladíkovi ustupovala krok za krokem ke svému jízdniému zvířeti. „Varuju tě, Radaane...“ Hnědé oči jí blýskaly hněvem.

Náčelníkův syn se náhle rozmáchl mečem. Třemi kroky byl u ní. S hvízdnutím roztřála čepel jeho meče chladný vzduch a snášela se dolů na Aruulu. Ale ta uskočila a nastavila svou zbraň. S řinčením se obě čepele skřížily, ostří na ostří, až vyskočily jiskry.

Aruula se z hrdla vydral výkřik. „Chceš mě zabít, Radaane?“ zasténala.

„Jestli chceš zůstat naživu, zvol si mě!“ Radaan zvedl meč oběma rukama přes své pravé rameno. „Jestli ne, nebude tě mít nikdo!“

„Ty mě vlastnit nebudeš,“ zasyčela.

„Tak zemři!“ zařval Radaan a vrhl se na ni. Aruula v obraně pozvedla svou čepel. Ale Radaanova rána byla tak prudká, že zavravorala a padla na záda do sněhu.

Radaan ji následoval a znovu udeřil. Aruula se odvalila stranou, ještě v pohybu napřáhla ruku s mečem a jeho plochou stranou ho vši silou udeřila přes jeho ovázané stehno. Ozvalo se ošklivé zapraskání.

Radaan vykřikl a zhroutil se – Aruula mu znovu zlomila sotva srostlou stehenní kost.

Vyskočila ze sněhu a namířila svou čepel proti jeho ruce s mečem. Vykřikl ještě jednou. Jeho zbraň zasvištěla vzduchem a zabořila se několik kroků za ním do sněhu.

Přiložila mu hrot svého meče k hrdlu. Těžce oddechujíc stála nad ním. „Radaane, synu náčelníka Sorbana, dnes činím slavnostní slib – dobře poslouchej!“

Rysy mladíkova obličejce křivila nenávist a bolest. Byl bledý a v očích měl slzy, zatím co hleděl na Aruulu. Žádný válečník se nenechal porazit od ženy, aniž by na to vůbec kdy dokázal zapomenout.

„Jestli proti mně ještě jednou pozvedneš meč, zabiju tě.“ Aruula to říkala pomalu a velice tiše. „To ti přísahám u Wudana!“

Zastrčila meč do pochvy a rozběhla se ke svému frekovi.

„Počkej, Aruulo!“ zařval zoufale Radaan. „Nenechávej mě tu samotného!“

Aruula se vyšplhala do sedla. Už se po náčelníkově synovi neohlédla. „Běž!“ vykřikla a zaryla paty pod patky frečích křídel.

„Jsme zde.“ Baloor zvedl ruku a zastavil své jízdni zvíře.

Mathew Drax se udiveně rozhlížel. Jistě, když ho přinesli do tábora z místa jeho ztroskotání, byl v horečném deliriu. Ale tehdy mu připadalo, že jsou na cestě celé dny. Podíval se na skvrnu slunce za šedou hradbou mraků. Od chvíle, co vyrazili z tábora, nemohly uplynout více než tři hodiny.

Nemohl šamanovi říct, jakým divným dojmem to na něho působí. Těch několik málo zlomků cizí řeči, kterým se zatím naučil, k tomu zdaleka nestačilo. Jenom se na Baloora tázavě podíval.

Ten ukázal na sněhovou plochu, která směrem nalevo přecházela do mírného stoupání a končila před jednou ledovou stěnou.

Matt se rozhlížel po okolí. Ano, přistál s letadlem na jednom takovém sněhovém poli. Ale nebylo snad mnohem větší než toto zde? Seskočil z freka a brodil se novým sněhem až na sněhovou plošinu. Zabořil se přitom až po hýždě.

Nouzově přistávající letadlo by zde přece muselo zanechat ve sněhu širokou a hlubokou brázdu. I za předpokladu, že by zde nahoře v posledních týdnech nepřetržitě sněžilo – takovou brázdu by sice zaplnil nový sníh, ale ten by musel padat i na zbývající plochu a sněhová vrstva by se tedy musela zvýšit i tam. I po týdnech by musela být rýha po nouzovém přistání zřetelně rozpoznatelná.

Ale zde nebylo po takové rýze ani stopy.

Matthew tázavě vzhledl k šamanovi. Nehybně seděl na krku obřího hmyzu a lhostejně k němu shlížel dolů. Matt si byl jist, že vidí, jak se jeho bezkrevné rty pohybují. Jako by vedl nějakou tichou rozmluvu sám se sebou. Nebo se svými bohy nebo s ďáblem.

„Ty zatracený zmačkaný ksichte!“ zaklel Matt sám u sebe. „Že tys mě nějak podvedl?“ Otočil se a vstoupil na sněhové pole. Bylo minimálně dvě stě metrů dlouhé a končilo zlomem před ledovou stěnou. Ne, krajina, v níž ztroskotal, vypadala jinak. No dobrá – postačí podívat se přes hranu sněhového pole a bude to vědět. Tam by mělo viset jeho letadlo, jasně. Jestli ne, tak ho šaman oklamal. Ale proč vlastně? I když instinktivně cítil, že je to právě tak, zrychlil Matt své kroky. Nemohl si prostě vysvětlit, proč by ho Baloor měl mít za blázna nebo dokonce ho snad vlákat do nějaké pasti. Proto se zdráhal uvěřit očividné pravdě.

Až se jí byl nucen podívat přímo do očí.

Nebylo zde žádné letadlo. Pod sněhovým polem, před dírou, vysokou jako člověk, která se otvírala naproti v ledové stěně, stála černá monstra, kterým Aruula a její lidé říkali „taratsy“. Bylo jich patnáct až dvacet.

Jedna z nich byla nápadně velká a měla dlouhou, špinavě bílou srst. Opírala se o cosi, v čemž Matt rozpoznal obrovskou stehenní kost nějakého zvířete. Monstrum vycenilo svůj dravčí chrup, jako by se chtělo usklíbnout. Pak cosi zaskuhralo, co znělo jako „vítej“...

Matt na okamžik cítil, jak mu v žilách tuhne krev.

Prudce se otočil. Blížily se k němu tucty těch bestií. V dlouhém řetězu se brodily přes sněhové pole. Do Mattových uší zaléhalo jejich supění a sykot. V hrdle cítil cosi jako knedlík, který stále roste.

Za obřími krysami zahlédl Matt Rudé oko, jak sáhl po otěžích volného freka. Velkými skoky se obě zvířata i se šamanem vzdálila. Matt byl sám. Nebo vlastně ne...

Opět zaznělo skuhrání pod ním. Podíval se dolů. Na úpatí zlomu, jímž končilo sněhové pole, naň gestikulovala krysa s bílou srstí. Zvedla pravou pracku a kývnutím mu naznačila, že má jít k ní.

Otočil se kolem sebe. Řetěz obřích krys postupoval stále blíž...

Aruula škulba koženými otěžemi, nutíc freka, aby si naplocho lehl na led. Zvíře ochotně poslechl.

Prošla kolem něho, vkročila do rozeklaného zlomu v ledovci a vyšplhala se jím nahoru. Ze zhrouceného kompaktního ledu trčely vzhůru ostré ledové jehly jako do země zaražené špičaté kolíky. Aruula vyhlížela mezi nimi na druhou stranu údolí. Zde po příkrém svahu vzhůru letěli dva frekové. Na jednom z nich seděl Baloor. Druhý byl bez jezdce.

„U Wudana!“ Aruula sevřela pěsti. „On ho vydal taratsám...!“

Padla na záda a zírala nahoru nad sebe, na jako kopí dlouhý lom lehce převislé ledovcové stěny nad sebou. „Proč jsi to udělal, Balooore... proč jsi to udělal?“

Zavřela oči a naslouchala. Před jejím vnitřním zrakem ve stonásobném opakování kmitaly obrazy lačné dychtivosti a touhy po zabíjení. Taratsy byly úplně blízko. A bylo jich neuvěřitelně mnoho.

Překonala svůj odpor a co nejvíc se soustředila. Neochotně nechala vstoupit do své mysli odporné obrazy – roztrhaná těla, výkřiky bolesti, ponížené bytosti všeho druhu. Otrásla se nechutí a hrůzou.

A pak cítila přítomnost silného ducha, který se dal vnímat jako rozštěpený zlom uražené čepele meče – ostrý, nepoddajný a tvrdý. Aruula se odvrátila od bolesti a smrti. Na okamžik ji zalila vlna euforie z moci a pocit vítězoslavného triumfu.

Rychle odtrhla svou mysl od tohoto strašlivého ducha a vyskočila. To mohl být jenom taratsí král – Rraar!

Aruula těžce oddechovala a otřela si pot z čela. Už nikdy nechtěla naslouchat tak odpornému duchu.

Slezla z ledovce, znovu se vyšplhala na krk svého freka a odjela od ledovcového zlomu. Nahoře na horském svahu, na druhé straně údolí, zahlédla obě zvířata s Balooorem mizet v dálce za jedním ledovým hřebenem. Mluvčí bohů najde Radaana. Ale vrátil by se, aby po ní pátral?

Aruula vyjela na horský hřbet, aby mohla Balooru sledovat. Stále znovu naslouchala. Ostražitě, plná hněvu. A čím více se blížila k vrcholu, tím zřetelněji cítila přítomnost tarats.

Zastavila zvíře. Se zavřenýma očima naslouchala znovu do hory. Krvavé, odporné obrazy před ní a pod ní. Nacházela se už nad systémem taratsích chodeb.

Chloupky na šíji se jí zježily, rameny i pažemi jí jedna po druhé probíhaly vlny třesavky – taratsí lačnost po krvi byla nesnesitelná. Ale pak se její smysly dotkly jiného ducha. Dobré, statečné srdce. Vycházely z něho rozhodnost a síla. Maddraxův duch! Aruula cítila vzrušení a napětí. Ale ne přímo strach.

Ulehčeně vydechla. Maddrax byl naživu. A nezdálo se, že je v bezprostředním nebezpečí smrti. Co s ním jenom taratsy zamýšlely?

Aruula myslela, že odpověď zná. Ten odpor vzbuzující duch, s nímž se předtím dostala do kontaktu, hladověl především po moci. Po moci nad ostatními kreaturami. Po moci, která by mu naplnila jeho zásobárny, aniž by musel organizovat vyčerpávající hony. Bezpochyby i on pokládal Maddraxe za boha. A co jiného by takovému vůdci hordy mohlo propůjčit větší moc než spolek s bohem?

Ano, tak tomu muselo být – Rraar se chtěl spojit s Maddraxem. A Wudan věděl, co Baloorovi za jeho vydání zaplatil.

Aruule bylo jasné, že Maddrax může taratsy uspokojit jen na krátkou dobu. A že Rraar patrně brzy zjistí, že má ve své moci jenom člověka a ne boha...

Zvažovala, zda nemá sama proniknout do jeskynního systému tarats. A hned tento plán zavrhl. Mohla by snad vzít s sebou do říše smrti tři nebo čtyři bestie, s více šancemi však nemohla počítat.

V mysli se jí náhle mihl modrý ohnivý pták. A obrazy, které viděla, když naslouchala Maddraxovu duchu před několika dny. Ten večer, kdy ji vykázal z chýše. Vzpomínka na tu bolestnou a trapnou scénu ji bodla u srdce. Silou vůle ten pocit setřásla a znovu se pokusila vybavit si obrazy, které tehdy viděla.

Obrazy věcí, které Maddrax tak naléhavě potřeboval.

Provaz a čepel, Sekerka a amulety. Nic, co by ho v této situaci mohlo zachránit. Ale co ty druhé věci, věci, které ještě nikdy neviděla – ten podivný železný hák s dírou na konci či trubka ze skla a kovu...?

Aruula neměla ani ponětí, co je to za věci, ale cítila jakousi podivnou jistotu, že Maddraxův duch připisuje těmto tajemným předmětům značnou důležitost.

Přišel z cizí země, říkala si. Proč by tam lidé neměli být schopni vyvolat pomocí těch železných věcí moc a sílu? Ostatně, vždyť mohli s ohnivými ptáky létat po nebi...

Popohnala freka a plochou dlaní ho udeřila po předních křídlech. Rozepjal oba páry křídel a vznesl se do ledového vzduchu.

Krátce před setměním byli už oba na místě, kam dopadl Maddraxův modrý ohnivý pták, když se zřítil z nebe.

Dvě obří krysy kráčely s pochodněmi vpředu. Jejich ocasy šlehaly rozčileně o zem. Šlachovité, svalnaté postavy se pohybovaly svižně a lehce a pružně vyrovnávaly každý krok.

Matthew šel za nimi, po pravé straně dlouhosrsté bílé krysy, která byla téměř o hlavu vyšší než on.

Stále znovu k němu obracela svůj protáhlý čenich a skuhravým hlasem ho zasypávala spoustou slov.

Matt z toho ničemu nerozuměl. Zatím pochopil jehom to, že bílá krysa je něco jako taratsí král a že se jmenuje tak nějak jako Rar.

Za nimi šlo aspoň dvacet dalších krys. Matt vnímal jejich škrábavé kroky, slyšel je prskat a syčet.

Procházeli bohatě rozvětveným systémem podzemních chodeb. Znovu a znovu se museli shýbat, protože jílovité či skalnaté stropy byly nižší. Matt si všiml mnoha odboček. Opravdový labyrint. Odkudsi se ozývaly něčí výkřiky. A odjinud někdo volal.

Krysy disponovaly určitým stupněm inteligence – bezpochyby. Ano, tato zvířata dokázala budovat důmyslné podzemní systémy chodeb, ovšem neuměla zažehnout žádnou pochodeň. Ale tyhle zde to zřejmě dokázaly a jejich král se dokonce zdál ovládat i jakousi řeč.

Ne jejich velikost, ani jejich nestvůrný vzhled – ale nesporná inteligence byla tím, co Matta nejvíc šokovalo. Jeho mozek pátral po nějakém vysvětlení toho, co zde viděl, zatím co kráčel vedle Rraara za oběma nosiči pochodní temnými chodbami.

Taratsy mu zatím nijak neublížily, nevrhly se na něho, aby ho sežraly, nedaly mu žádná pouta. A ta bílá krysa s tím svým kostěným kyjem, který nyní nesla přehozený přes rameno, se k němu chovala docela

přátelsky.

Co tedy od něho chtěly?

Matthew tušil, že ho asi rovněž považují za boha. Sice se dosud nijak nechystaly k tomu, aby se před ním vrhaly na zem jako Sorbanovi lidé a neukazovaly také ani stopy po nějaké uctivé bázni či ostychu, ale jistý respekt tu přece jen byl. Až doposud se ho ani jedna taratsa neopovážila dotknout.

Chodby začaly stoupat, půda byla skalnatější. Ve vlhkém vzduchu, který byl cítit mokrou zemí, se mísily výkřiky a kvílení.

Náhle se vlevo otevřela rozsáhlá podzemní jeskyně. Před jejím vchodem se krčilo u stěn chodby aspoň tucet tarats. Nosiči pochodní vběhli dovnitř. Matt Drax a bílá krysa je následovali. Chraptivý lidský hlas se zdál zanaříkat sotva pár kroků před nimi.

Ponuré, rozřesené světlo pochodní ozářilo jeskyni. Byla tak rozlehlá, že Matt nemohl v polotmě vůbec rozeznat protilehlou stěnu. Ani strop nezahlédl.

Pochodně se nyní trochu sklonily a vrhaly světlo dolů. Zde se nacházela jakási dlouhá prohlubeň, hluboká o něco více než člověk. Něco jako aréna. Matt viděl, jak stíny, které ji dosud zahalovaly, ustupují a náhle na jejím dně rozeznal obrysy těl a slyšel bédování a sténání lidských i zvířecích hlasů.

Bílá bestie vedle něho cosi zaskuhrala, což mohl být nějaký rozkaz. Rozžehly se další pochodně. Záře osvětlila celý prostor. A pod Mattovou bránicí začalo narůstat cosi chladného, ledového, co mu bránilo dýchat. Země pod nohama se mu náhle zdála kymáčet.

„To není možné...“ zasténal.

Prohlubeň byla plná lidských bytostí. Matt zde napočítal asi šest či sedm mužů zahalených v kožešinách, další měli na sobě roztrhané látkové pláště nebo byli úplně nazí. Muži, ženy, jedno dítě. Někteří se na něj dívali široce rozšířenými očima, v nichž se mísila naděje i strach. Jiní se apaticky dívali před sebe.

Po příkrých stěnách prohlubně se hemžil hmyz, jaký Matt předtím ještě nikdy neviděl.

Brouci, velcí jako psi. Taratsy jim utrhalý křídla. Spousty létavých tvorů, černých a chlupatých, velkých jako husy – s rozcupovanými křídly a s částečně odtrhanými nohama – sebou házely na dně jámy.

Dlouhonozí motýli a můry s dohromady svázanými křídly se pokoušeli vyškrábat se po příkrých stěnách. Taratsí hlídači obcházeli okraje prohlubně a dlouhými tyčemi je sráželi nazpět.

Matt rozeznal také dva freky, choulící se v polotmě. Jejich velké hlavy se žalostně kolébaly sem a tam.

Nezřetelně zahlédl jejich roztráštěné skákavé nohy a zmrzačená křídla.

Mezi hmyzem a lidmi se pohybovali i savci. Matt zahlédl jakési primáty s bílou srstí, velké téměř jako člověk. A dále zvířata, která mu svou velikostí i vzhledem připomínala skot. Z hlav jim trčely krátké tupé rohy a hřivnatá dlouhá srst jim visela téměř až k zemi.

A všude kolem nehybná křídla, odtržené hmyzí končetiny, kosti a lidské kostry...

Bělosrstá krysa vedle něj ukázala rozmáchlým gestem na úžasnou scénu před nimi. Jako by se chtěla pochlubit svým majetkem. Bez ustání cosi skuhrala. Matt po ní vrhl rychlý pohled – ano, ta bestie vypadala jako by měla tu nejlepší náladu. Něco jako spokojený úšklebek přelétlo na okamžik po jejích krysích rysech.

Matt zavřel oči a odvrátil se. Třásl se odporem a hrůzou. Žádná noční můra by nedokázala vyvolat horší obraz než byl ten, který měl právě před očima. Nedělal si žádné iluze: to, co mu tady taratsí král předvedl, nebylo v žádném případě nějaké soukromé zoo. To byla... zásobárna jeho kmene.

Obrátil se mu žaludek a musel se opřít o jeskynní zeď. Čelo přitisknuté ke studené jílovité zdi, chvíli zhluboka dýchal.

Skuhravý hlas za ním zesílil. Obrátil se. Taratsí král ukázal do jámy, na jednoho muže v kožešinách. Čtyři taratsy seskočily dolů a muže popadly. Křičel a zoufale tloukl kolem sebe, přesto ho bez problémů přemohly a vyvlekly ven.

Rraar mu stoupl zadní nohou na hrud' a svým kostěným kyjem ho udeřil do hlavy. Muž okamžitě ztratil vědomí. Bylo to pro něj jistým způsobem milosrdenství. Protože hned nato se krysí král sklonil ke své oběti a s mlaskavým skřípnutím jí prokousl hrdlo.

Hrůza a hnus se zmocnily Matta jako v nějaké příšerném, horečnatém deliriu. Obrátil se ke zdi a zvracel. Hned jakmile bělosrstá bestie utišila svůj hlad, byl Matt zase vyveden z jeskyně ven. Potácel se vedle stále mluvícího Rraara a měl co dělat, aby se udržel na nohou.

Náhle krysí král zmlkl. Matt si všiml, že srst tarats, které šly vpředu, se zježila. Před jedním nápadně vysokým vchodem do postranní jeskyně zůstaly stát. Nosiči pochodní posvítili dovnitř, začali syčet a prskat a také Rraar ze sebe vydal vztekly výskot.

Naznačili Mattovi, aby se podíval do jeskyně. Matthew polkl a poslušně se mezi oběma nosiči pochodní naklonil dovnitř. Světlo padlo na černohnědé obrovské tělo velikosti slona.

„Bože,“ zasténal Matt, „co je zase tohle za hrůzu?“ Viděl dva pařáty jako u dravého ptáka. Byly spoutány rezavými řetězy, upevněnými ke dvěma dřevěným tyčím. Každých deset kroků od zvířete trčely ze země další tyče.

Matt rozeznal na těle šupinaté peří. Obě křídla byla zlomená a bezmocně visela dolů k exkrementy znečištěné podlaze. Ze tmy zasvítily pár žlutých očí, rozdělených uprostřed kolmou úzkou čarou.

Soví oči, pomyslel si. A ptačí hlava, osvětlená pochodní, skutečně připomínala nějakou sovu. Ze šupinatého obličje vyčníval vpřed ostrý zakřivený zoban.

Matt ustoupil zpátky do chodby a cípem svého kožešinového pláště si utřel z čela studený pot. Měl za to, že už ví, co mu chtěl Rraar ukázat: smrtelného nepřítele svého kmene.

Později dospěli do velké jeskyně kupolovitého tvaru. Ústilo do ní mnoho chodeb, jedna dokonce nahoře v nejvyšším místě jeskynní klenby. Uprostřed se tyčil čtvercový kámen. Vypadalo to, že taratsí král ho používá jako svůj trůn.

Matt si připadal jako v transu. Bojoval o sebevládu a musel vynaložit všechny své síly, aby se s křikem nedal na útěk.

Podařilo se mu ovládnout. Jestliže mu měla zbýt nějaká šance, pak jenom tehdy, když si zachová jasnou hlavu.

Dostalo se mu té pochybné cti, že směl zaujmout místo na trůnním kameni. Přinesli mu dokonce špinavý džbán s vodou. Plavaly v ní kusy sněhu. Byla mu předložena i mísa s jídlem, které vypadalo jako zelenavá slizská kaše. Ničeho se ani nedotkl.

Do jeskyně nepronikalo žádné denní světlo. Matt už dávno ztratil veškerou představu o čase. Byla už noc? Nebo se už zase nad sněhovými vrcholky objevila rozmazaná sluneční skvrna? Jak dlouho už vlastně prožíval tuto úděsnou mýru, o níž mu logika říkala, že to musí být sen, jejíž realita byla však nepopiratelná?

Jestliže se ještě v barbarském táboře vši silou držel představy, že snad musel přistát v nějaké civilizaci nedotčené divočině, tak tyto bestie – obrovské krysy a obří kobylky, soví monstrum a cizí groteskní tvorové v zásobárně – ponechávaly jediný možný závěr. Nebyl už na Zemi. Nebo ne ve svém čase.

Matthew Drax konečně teprve nyní začínal akceptovat, čemu se jeho vědomí tak dlouho vzpíralo uvěřit. A toto poznání si odnese s sebou, až zemře. A bude to už brzy. Velmi brzy. Ani o tom už nepochyboval. Bílá krysa přecházela po kameni a stále mluvila, nesrozumitelnými sykavými a prskavými slabikami. Po nějakém čase se Mattovi zdálo, že začíná rozumět, co od něj Rraar chce. Bylo to tak prosté, že se musel ptát sám sebe, proč to pochopil až teď.

Rraar žádal, aby mu Maddrax pomohl svou božskou mocí v boji proti jeho nepřítelům. Proti této a proti dalším sovím bytostem se šupinatým pancířem. Ostatně byl přece bůh a nic by mu nemělo být nemožné.

Matthew Drax se obával, že bude muset krysího krále zklamat. A ptal se s hrůzou sám sebe, jaké následky pro něj samotného to asi bude mít...

Frek se už nehýbal. Zhroucený na kolenou svých předních nohou, měl svou protáhlou hlavu zastrčenou do sněhu. Byl naprosto vyčerpán. Vyřízen. Patrně zemře.

Včera dopoledne štvála Aruula zvíře nejdřív k jeskynnímu úkrytu tarats mezi ledovými horami, pak k ohnivému ptáku a zase nazpět. Nyní se právě zpoza horských vrcholů vynořil mlčný sluneční kotouč nového dne.

Těžký kontejner, který se Aruule podařilo vydolovat z trůnu boha v ohnivém ptáku, byl pevně přivázán koženými řemeny k frečímu sedlu. Nyní si ho přehodila přes levé rameno, přes pravé si přetáhla provaz.

Pod jedním zledovatělým skalním výběžkem klekla do sněhu a zahalila se kožešinou. Položila trup na stehna a začala naslouchat.

Rychle pronikla změtí obrazů, týkajících se požívání a smrti, které k ní přicházely zdola z labyrintu taratsích chodeb, a dostala se k Maddraxovu duchu. Cítil se unavený a vyčerpaný. Ale ne jako někdo, kdo se nachází v nebezpečí bezprostřední smrti.

Aruula ulehčeně vydechla. Její předpoklad se potvrdzoval stále víc a víc. Rraar chtěl získat Maddraxe jako svého společníka. Docela určitě tomu tak bylo. Možná, že Maddrax by přistoupil na předstírání. Mohl by tím získat čas. Ale Rraar byl chytrý. Brzy by zjistil, že Maddrax není ani bůh, ani že nemá v úmyslu podporovat jeho úděsné štvance.

Maddraxovy hodiny byly sečteny. Aruula se k němu musela nějak dostat. Musela mu donést ty podivné cizí věci, které byly v té ploché tmavozelené krabici. Věci, které mu propůjčí moc a sílu.

O něco později stála bezradně před horským hřebenem. Měla by prostě jen nějak proniknout do jedné z těch chodeb? To vypadalo dost beznadějně. Otočila se a pozorovala vyčerpaného freka. V mozku jí probleskl nápad. Troufalý nápad – tak troufalý, že se jí až zatočila hlava...

Ukryla meč za balvanem a přinutila freka vstát. Třesoucí se křídla mu zplihle visela dolů. V jeho srsti se leskl sliz. Stále znovu pod ním poklesávala jedna z jeho šesti nohou. Přesto se Aruule nakonec podařilo dovést vyčerpané zvíře až k jednomu z východů z taratsího labyrintu.

„Maddraxi!“ vykřikla tak hlasitě, jak to jenom dokázala. „Jsem tady!“

Za okamžik později vylezly z tmavého otvoru čtyři taratsy. Syčíce, s naježenými chlupy obklopily mladou ženu.

„Musím k bohu Maddraxovi!“ řekla Aruula pevným hlasem. „Zavolal mě. Já jsem jeho služebnice.“

Ukázala na freka. „A toto je dar pro Rraara, vašeho krále!“ Taratsy vycenily své trháky a hrozivě se přiblížily. Aruula opakovala svá slova ve všech dialektech, které znala.

Konečně se srst černých bestii zase uhladila. Zvláště na ně očividně zapůsobilo jméno „Maddrax“. Klesly na své přední nohy a začaly se spolu svou syčivou a skuhravou řečí domlouvat. Konečně dvě z nich skočily znovu do vchodu a posuňkem naznačily Aruule, že má jít za nimi. Druhé dvě je následovaly, vedouce vysíleného freka.

Aruulina kolena se třásla, když vkročila do vlhké tmy taratského labyrintu. Jako rytmus jednoho z bubnů, jichž se v její domovské ostrovní říši používalo k dorozumívání na velké vzdálenosti, tak hlasitě a rychle cítila ve svém hrdle a ve spáncích bušit své vlastní srdce.

Taratsy vedly Matta nazpět k místu, kde bylo vězněno gigantické soví stvoření. Rraar vyslal napřed několik svých poddaných, aby v jeho jeskynním žaláři zastrčily do stěn pochodně. S naježenou srstí a těsně přitisknuté ke zdi to vykonaly.

Obrovská sova naježila své černohnědé šupinaté peří, tloukla svými zlámanými křídly a vydala ze sebe táhlý pronikavý skřek. Z jejího zobanu ukápla žlutavá slina a pleskla na jeskynní podlahu. Matt pochopil, že je úplně vyhladovělá. Vší silou trhala svými řetězy.

Taratsy se s prskáním odplížily nazpět do chodby. Rraarova pravá pracka obemknula Mattovo nadloktí a levá ukázala na obludné ptačí stvoření. Così rozčileně zaskuhral, vybízivě udeřil Matta do hrudi a znovu ukázal na svého úhlavního nepřítele.

Matt pochopil: krysí král chtěl jeho božskou moc podrobit zkoušce. Chtěl vidět oheň padající z jeskynního stropu nebo Matta, jak zničí šupinatého ptáka blesky protínajícími jeho tělo.

Horlivě gestikuluje od něj Rraar odstoupil. Ostatní taratsy se k němu přidaly. Zmizely v temnotě chodby před jeskyní. Nyní už Matt mohl slyšet jen vzrušené skuhrání bílé krysy. Tak se teď tedy ukaž! Nech nás vidět, co umíš, to byl asi smysl toho, co chtěl říct.

Matt stál jako vrostlý do země. Bezmocné údery křídel šupinatého ptáka mu vháněly do obličeje poryvy páchnoucího vzduchu. Je konec, říkal mu nějaký hlas uvnitř v něm. Tak jako tak jsi už mrtvý. Brzy se ukáže, že tvá „božská moc“ je jenom bluf, a pak...

Zaplavila ho nekonečná únava. Téměř zalitoval, že musí zemřít, aniž by se dověděl, co je to za šílený svět, kam se dostal.

Přesto se něco v Mattově mozku vzpíralo smířit se se smrtí. Jeho rozum pracoval dál. A jak jeho pohled padl na dřevěné tyče, k nimž byly upevněny řetězy, poutající nohy šupinaté sovy, projela jím jakási neurčitá naděje.

Dřevěné tyče! Kdyby se mu tak podařilo dostat je nějak ze země... Kdyby tak uvolnil to soví monstrum...

Za ním z chodby se stále ozývaly skřeky, skuhrání a pištění. Matt si nejdřív myslel, že taratsy už zřejmě ztrácejí trpělivost, ale pak si uvědomil, že tento rozruch vůbec nepatří jemu. Současně zaslechl jakýsi kovový šelest – jako by to nějaká z těch obřích kobytek skládala svá křídla.

Pak se ozval lidský hlas. Aruulin hlas!

Blížila se záře pochodní. A v jejich záři stála před krysím králem mladá barbarka. Strach probleskoval v jejích hnědých očích, ale držení jejího těla bylo hrdé a sebevědomé. Ukázala na něho, na Matta, a potom na sebe. Matt nerozuměl tomu, co říkala, ale když se na něj Rraar tázavě podíval, instinktivně přikývl a gestem vybídl Aruulu, aby přišla k němu.

Vypadalo to, že jeho reakce byla správná. Aruula se k němu přiblížila několika rychlými kroky. A pak uviděl Matt plochý, olivově zelený kontejner, který svírala v třesoucích se rukou.

Nouzová skříňka z letadla!

Ohromeně vzhlédl k Aruule. „Ty jsi...“ Hledal slova. „Ty jsi... poklad!“

Cítil stoupající adrenalin v krvi, když si uvědomil šanci, která se mu tak nečekaně nabízela. A jeho rozum reagoval s precizností počítače.

Dal Rraarovi několika gesty na srozuměnou, že je připraven demonstrovat svou božskou moc. Taratsy se znovu stáhly nazpět do hloubi temné chodby.

Pak položil Matt kontejner ze sklolaminátu na zem a otevřel ho. Šupinaté ptačí stvoření ho při tom sledovalo svýma žlutýma očima.

Svit pochodní padl na hromadu věcí. Nůž, kompas, polní kukátko, zapalovač, sekerka, armádní pistole na dvacet ran a dva zásobníky, balíček s plastickou trhavinou a několik roznětek, světlice, svítlna, signální pistole a signální rakety – vše co potřeboval, a ještě mnohem víc.

Matthewovy pohyby byly nyní hektické. Vtiskl Aruule do ruky sekerku s krátkým topůrkem a ukázal na jednu z dřevěných tyčí, k nimž byla sova připoutána; současně jí však naznačil, aby zatím ještě počkala.

Barbarka to pochopila téměř okamžitě.

Pak vytáhl Matt ze zvláštní přihrádky kontejneru plastikovou výbušninu a třetinu z ní odlomil. Jednu z roznětek o velikosti cigarety vtiskl dovnitř a zbytek schoval v kapse svých kalhot. Pak běžel k východu z jeskyně.

Šustot a sykot z temnoty. A tázavě zaskuhrání taratsího krále.

„Už je čas, Rare!“ vykřikl Matt do tmy. „Maddrax ti teď ukáže svou moc!“ V chodbě zavládlo hrobové ticho. Pootočením špičky tyčinky nastavil Matt nejmenší časový interval spouštěcího mechanismu – pět vteřin.

Škubl rameny. „Sorry, ty hnusná bestie – já jsem jenom člověk!“ S tím mrštil plastikovou náloží do tmy a vrhl se zpět do jeskyně.

Ohlušující detonace, světelný blesk – stěny jeskyně se otráslly. Ze stropu začala padat hlína. Soví nestvůra vydala pronikavý skřek a před jeskyní na chodbě se zvedl vícebásný vriskot.

Matt kývnul na Aruulu. „Teď!“ Ve stejném okamžiku vyndal z kontejneru signální i armádní pistoli.

Třemi silnými údery přesekala jeho společnice jednu z tyčí, na nichž byl upevněn řetěz, věznící soví monstrum. Řetěz s rachotem sklouzl na podlahu, jak jím šupinaté stvoření mocně trhlo k sobě. Nejsouc už ve svých pohybech nijak omezováno, sklonilo se ihned ke druhé tyči a začalo do ní mocně klovat zobákem, až si uvolnilo i řetěz na druhé noze.

Záda přitisknuta ke stěně jeskyně, napřáhla Aruula proti obrovské sově dvě plápolající pochodně a Matt zamířil signální pistolí i armádní zbraní na šupinatou hrud' monstra.

Ale to se nezdálo mít o ně ani ten nejmenší zájem. Jen krátce pohlédlo jejich směrem – pak tlukouc křídly vyrazilo ven z jeskyně. Za okamžik později se taratsí labyrint naplnil zděšeným chórem vriskotu a

smrtných skřeků.

Matt a Aruula ještě nějakou chvíli počkali. Pak, držíce se těsně podél zdi, opatrně vylezli z jeskyně na chodbu. Světelný kužel Mattovy baterky dopadl na rozervanou Rraarovu mrtvolu. Tento král byl mrtev a nikdy už nenastoupí po něm další nástupce.

Téměř neobtěžováni dorazili Matt a Aruula k východu. Jenom dvakrát během jejich cesty se je pokusily napadnout malé skupinky tarats. Avšak stačila jedna signální patrona, aby je obrátila na panický útěk. Bestie, které právě ztratily svého vůdce, byly zřejmě plně zaměstnány tím, aby si zachránily vlastní kůži.

Obklopila je jásající Sorbanova tlupa. Některé do kožešin zahalené postavy se vrhaly na rozmoklou zem. „Tenk fa tuu, Wudan, honoor fa tuu, Maddrax...”

Matt, úplně vyčerpaný, se svezl na balvan vedle své chýše. Sorbanovi lidé se k němu nadšeně hrnuli a ohmatávali ho. Jejich tváře zářily. Stará Zurpa měla v očích slzy.

Aruula stála poněkud stranou, opírajíc se o svůj meč. Zmrzlý sníh a led lpěl na jejích hustých vlasech, jako by v nich měla zapleteny bílé a skleněné perly.

Byli na cestě dva dny a jednu noc. Pěšky. Aruulin frek zahynul při explozi trhaviny.

Mlčky putovali sněhem a ledovou pustinou, přes ledovce, úzké římsy a horské hřebety. Noc strávili těsně přitisknutí k sobě pod jedním skalním výběžkem, zahalení v Aruulině kožešině.

Sorbanovi bojovníci a bojovnice je uviděli už zdaleka, jak sestupují do údolí. Jásot v táboře byl nepopsatelný...

Jen Baloor nejásal. Matt viděl šamana s kostlivou tváří stát před jeho obydlím. S rukama zkříženýma na hrudi pozoroval rozruch u chýše boha.

Ze své chatrče se vykolébal tučný Sorban, horlivě gestikuloval a duněl svým hlubokým basem. Aruula popošla blíž. Za tu dobu, co strávila s Mattem, byla už schopna tlumočit jednoduché věty. Matt nemohl než se obdivovat chytrosti a chápavosti této neobyčejné ženy.

Ukázala k chýši mluvčího bohů. „Baloor říkat“ – ukázala na Matta – „Maddrax žádný bůh. Taratsy ho měly sežrat.“

Z Matthewova hrdla se vydral trpký smích. Ten zatracený darebák ho chtěl poslat do pekla. A jen o vlasek, a bylo by se mu to povedlo.

Udeřil se oběma rukama do hrudi. „Já ale žiju! Baloor je plný žárlivosti a nenávisti! Chce být více než mluvčí bohů. Chce být sám uctíván jako bůh! Proto mě vydal Rraarovi!“

Kývnul na Aruulu. A ona překládala. Matt si byl jist, že tomu podstatnému, co říkal, porozuměla.

Kolem sebe viděl vyděšené obličej. A čím déle Aruula mluvila, tím zachmuřenější byly Sorbanovy rysy. Vypadalo to, že Aruula ve všech podrobnostech vyličila jejich zážitky za poslední čtyři dny. Bezpochyby se zmínila i o roli, kterou při tom sehrál Sorbanův syn.

Konečně se ježatý náčelník obrátil a velitelským pokynem přivolal Baloora. Ten se hrdě přiblížil. Jeho vrásčitý bledý obličej byl chladný a odmítavý. Rudé oči planuly nenávistí, když pohlédl na plavovlasého cizince. Syčivě vypravil ze sebe několik slov.

„Všechno lži, říkat,“ překládala Aruula, „a ty dokázat, že jsi bůh.“

Matt pomalu přikývnul. Ona ví, že jsem jen člověk, pomyslel si, ale Sorban a jeho horda ne...

Náhle měl pocit, že by bylo lépe nic na tom neměnit. „Jdu do své chýše,“ řekl unaveně. „Až přijde noc, Maddrax dokáže, že je bůh.“

Aruula to přetlumočila, Sorban kývl a vzrušený šum zesílil. Matt vlezl do své chatrče a natáhl se na lůžko.

K večeru rozhrnula Aruula kožešinový závěs u vchodu a vklouzla dovnitř. Se zkříženýma nohama zůstala sedět před ním. Její oči byly vážné.

Obávala se snad nadcházejícího rozhodnutí? Matt se zvedl na loktech a tázavě na ni pohlédl. Ona sama byla pro něj tou největší neznámou. Jí se svěřil. Jako muž a ne jako bůh. „Budeš stát při mně?“ zeptal se tiše.

Poklepalá si na hrud' a ukázala na něho. Pak sevřela prsty obou rukou v pěsti a potřásla jimi před svou hrudí znovu.

Matt uchopil její zápěstí a políbil jí ruce. „Děkuju.“ Aruula se mu jemně vymanila a vyklouzla z chýše. A Matt věděl, že v tomto podivném cizím světě našel aspoň jednoho člověka, na nějž se může plně spolehnout.

Když se úplně setmělo, vyšel ven z chýše i on. Vzal si s sebou světlice a signální pistoli. Pomalu se vydal nahoru z údolí. Všichni členové hordy vylezli ze svých stanů a dívali se za ním. Ven byl vynesena i zraněná náčelníkův syn.

Matt se vyšplhal až nahoru nad vodopád. Zde rozpřáhl ruce a pozvedl je k obloze. „Budiž světlo!“ vykřikl. S tím mrštil světlice proti zledovatělé skalní stěně. Mezi ledovými formacemi a vodopádem vystřelil zelenavý světelný blesk. Po celé minuty žhnulo sršící světlo před zledovatělou stěnou.

Těsně předtím, než pohaslo, chopil se Matt signální pistole. „... a je-li tam někde venku někdo, kdo mi může pomoci z této noční mýry, pospěšte si!“ Chtěl to hlasitě vykřiknout, ale jeho hrdlo bylo jako sešňěrované, a tak mu ze rtů vyšel jen šepot. Rudý žhnoucí pruh se zabořil do nočního nebe, opsal dalekou parabolu a posléze se rozpadl v tisíce sršících jisker.

Matt si připomněl kometu „Christopher-Floyd“. Smutek a úzkost mu svíraly hrdlo, když opět sestupoval do údolí. Pomyslel na druhy. Na Irvina, Hanka a Jenny. Kde mohli být? A co se asi stalo s Davem McKenziem a s Jacobem Smythem, oběma vědci?

Ted' když ho Sorbanovi lidé konečně akceptovali jako Wudanova posla, mohl by je nechat hledat. Když ne, musel by se o to pokusit sám.

Sám... nebo s Aruulou?

V táboře se setkal s ohromenými a úctu mu prokazujícími lidmi. Padali před ním na zem a pokorně se mu klaněli. Matt zakončil svou demonstraci jednou z pěti světlic, kterou vytáhl z kapsy kalhot své kombinézy. Podržel váleček před hrudí, obrátil se k šamanovi a vykřikl: „Podívej se, Baloore, ty krkavčí zdechlino!“

Pak tyčinku ohnul, až se zlomila a obě chemikálie se smísily. Pro členy hordy to muselo vypadat jako by přímo z jeho rukou vyšlehl tekutý oheň. Kolem zazněl hromadný výkřik.

I Baloor vypadal, že to na něj udělalo dojem, přesto vyštěkl pár nenávisně znějících vět. Matt se tázavě podíval na Aruulu.

„Zlý čaroděj!“ tlumočila. „Rozhodnout, kdo vede do Jižní země, falešný bůh nebo já, Baloor!“

„Maddrax! Maddrax! Maddrax!“ zaznělo v odpověď z více než třiceti hrdel.

Sorban cosi zavrčel směrem k Baloorovi. Šel k němu, chňapl po amuletu z vysušených těl malých zvířat, který šaman nosil na krku a jedním škubnutím mu ho serval. Pak nataženou rukou ukázal k horským vrcholům nad údolím.

Význam tohoto gesta nepotřeboval žádných slov.

Za svítání následujícího dne vyvlekl Baloor z tábora uzel svých věcí a sedlo. Osedlal svého freka, ranec uvázal pod jeho břicho a vyšplhal se na zvíře. Jeho kožený plášť a třásně jeho kapuce plandaly v chladném větru, když vyjížděl z údolí, aniž se ohlédl.

Horda se za ním mlčky dívala. Matthew Drax při tom neměl vůbec dobrý pocit.

EPILOG

Tma. Vzduch byl ledově chladný. Každé nadechnutí páliło v nose i v hrdle. Jacob Smythe nahmátl vedle svého katapultovacího křesla, zaklíněného šikmo do úzké pukliny, skalní stěnu.

„Ach, do prdele...“ Čekal, až se mu uklidní divoce bijící srdce. Katapultace a seskok ho na chvíli

připravily o vědomí. Hlava pod helmou ho bolela. Bezpochyby narazil čelem do ledové stěny skalní šachty, v níž nyní vězelo jeho křeslo.

Několik hlubokých nádechů a výdechů, pak pár minut autogenního tréninku. Bolest pominula, omámenost se vytratila, frekvence pulsu byla už pomalejší.

Jeho rozum začal pracovat. Napřed ještě tupě a těžkopádně. Pak už zase s obvyklou křišťálovou jasností. Stanovil si první prioritu pro své přežití. Baterka! Nejdříve musel mít baterku.

Smythe přitáhl nohy k tělu. Nějak se musel dokázat dostat ke kontejneru s nouzovým vybavením.

Odepnul si bezpečnostní pásy a opřel se botami o popruhové třmeny na postranní sedadlové konstrukci. Který idiot jenom přišel na to dát nouzovou skříňku právě pod sedadlo!

Konečně nahnátly jeho prsty umělohmotný svršek kontejneru. A potom i jeho hranu. Otevřel ho.

Potřeboval tři pokusy, než se jeho ruka sevřela kolem baterky. S hekáním ji vytáhl ven.

Namířil ji kolmo vzhůru. Světelný paprsek dopadl na dosud napjatý padák. Asi tak deset metrů nad Smythem se zachytil za jeden z bizarních ledových stalagmitů, které jako nějaké ostré trny trčely po všech čtyřech stranách horního otvoru ledové šachty a které byly vysoké téměř jako člověk.

„Do prdele, zatraceně...“ Profesor Smythe nechal světelný kužel baterky bloudit napravo i nalevo nad křeslem. Levá polovina horního opěradla byla zaklíněna v ledu, pravá hrana sedadla seděla na ledovém výčnělku.

Tlak sedadla postupně led rozruší. Možná během hodiny, možná i o něco později. A pak už zbývá jenom pár vteřin, co ještě bude viset v téhle zatracené šachtě...

Smythe zaměřil světlo baterky dolů. „Kde u čerta jsem se tady...“

Kletba mu uvázla v hrdle: dole pod ním se nacházel jakýsi podivný chuchvalec, něco jako hnízdo a v něm nepopsatelný chaos per, kousků srsti, kostí a výkalů. A na něm se hemžila spousta jakýchsi hbitých krátkosrstých zvířat s tupými čenichy a krátkýma špičatýma ušima. Stála na zadních nohách, přední pracky složené na hrudi a zvědavě pokukovala nahoru po Smythovi.

„U všech čertů – co je to...?“ zašeptl Smythe.

Nejdřív napočítal tak šest, sedm, osm těch tvorů. Přesto čím důkladněji svítil baterkou na toto téměř dvacet metrů široké hnízdo, tím víc jich tam bylo. Vypadali vlastně docela mile. Když se ovšem odhlédlo od toho nepopíratelného faktu, že tento druh byl naprosto neznámý.

Černá srst těchto zvířat měla v sobě bílé žilky. Toto žilkování probíhalo přes hlavu, hrud' a břicho. Zadní nohy byly neobyčejně velké, téměř jako u klokana. Přední pracky ale vypadaly jako chápavé ruce nějakého primáta. Tupé čenichy se černě a vlhce leskly. Přes vlhké pysky jim vyčnívaly dlouhé, velice špičaté zuby.

Smythe musel mimoděk pomyslet na klokany, kteří byli napřed zkrížení s rosomákem a potom s vydrou.

„Vy vůbec neexistujete...“ zaskuhral.

Jeden z těch asi jako králík velkých tvorů se spustil na všechny čtyři a nahrbil hřbet. Pysky se mu přetáhly přes zuby, až obnažily rudé horní čelisti. Srst na čenichu se mu svařila. Hrdelní vrčení dolehlo až nahoru ke Smythovi.

Zastavil se mu dech.

Pak se zvíře náhle odrazilo a skočilo. Jeho drápy škrábly přes nožní opěradlo křesla, pak sebou pláclo nazpět do hnízda.

Další zvíře je následovalo. A pak ještě jedno a ještě další. Vrčení přešlo v ošklivé syčení. Zvířata vyskakovala stále výš. Jako by jejich odporné hnízdo byla nějaká trampolína.

Smythe přitáhl nohy k tělu a zavřel oči. Slyšel je pod sebou, jak vyskakují, narážejí do sedadla a zase padají zpátky. Slyšel, jak jejich drápy škrábou už úplně blízko. Do hrdla se mu dral zoufalý křik. Srdce v jeho úzkém hrudníku mu utíkalo jako postřelený divoký kanec. Nemohl udržet moč.

Když pocítil, že ochranný oblek mu mezi stehny nasákl teplou tekutinou, vydral se mu z hrdla křik, pronikavý a ostrý. Křičel a sípal, tiskl se do svého sedadla a trásl se po celém těle. „Vy neexistujete!“ sípal. „Táhněte! Vy nejste!“

Jedna z těch bestií se zachytila na okraji polštářování nožního opěradla. Zavřčela na něho. Druhá se chytila srsti té první a přes její ramena se vyšplhala na křeslo.

Smythe vykřikl a přišlápl, vykřikl a přišlápl, vykřikl a přišlápl. Zvířata spadla nazpět do hnízda. A znovu

se jedno z nich pevně přichytilo na polštářování opěradla.

„Já jsem profesor doktor Jacob Smythe, šéf astronomického oddělení US Air Force!“ sípal vědec. „A říkám: vy nejste!“ Přišlápl. „Táhněte zpátky do pekel!“

Zvířata nyní skákala v jakémsi vteřinovém rytmu. Smythův hlas přeskakoval. „Pryč! Klid'te se! Nechte mě být!“

Řval jako pominutý, až mu pěna odskakovala od ústních koutků.

Náhle se pod ním ozvaly jakosi tlumené výkřiky. Útoky zvířat ustaly. Místo toho začala syčet a pištět. Světelný kužel baterky se ve Smythově ruce třásl, když jej opět zaměřil dolů. Na hnízdo prskajících stvůr padaly stíny. Velké stíny. Stíny mající podobu lidských těl.

Smythe držel baterku pevně oběma rukama. Spodní ret se mu třásl a celé jeho tělo se nekontrolovatelně chvělo jako list ve větru. Kolena mu narážela o sebe.

Nebyli to žádní lidé!

Byli velcí jako člověk, měli lidskou postavu a pohybovali se tak. Ale jejich obličej...

„Zpátky do pekel s vámi,“ mumlal Smythe. „Zpátky do snů...“

Zamžourali nahoru k němu. Jejich obličej vypadaly jako tvář onoho pravěkého člověka, jehož mumifikovaná mrtvola se téměř před dvaceti lety našla zmrzlá v ledovci Ötztalských Alp: kožené, vysušené, zmačkané. A měly barvu špinavého vosku.

Pouze na zlomek vteřiny vzhledli nahoru ke Smythovi. Pak začali sekerami s dlouhým topůrkem sekat do stvůr v hnízdě. Tři z nich měli oštěpy s hlavicemi z lesklého kovu. Těmi píchali do hnízda pod svýma nohama.

Smythe se zhroutil do svého křesla. V jeho sítnicích stále zůstával hrůzný obraz těch mumiovitých obličejů. Pak v jeho mozku prasklo vše, co až dosud pokládal za skutečnost, a roztránilo se na tisíce a tisíce světélkujících střepů.

Pod sebou slyšel, jak černá zvířata vrčí, syčí a zoufale piští. Slyšel tupé údery seker, slyšel jak se trhá maso, do nějž vnikaly hroty oštěpů a sípavé oddechování těch umrlčích hlav. A pak... ticho.

Smythe bez dechu naslouchal, aniž se odvážil jediného dalšího pohledu dolů. Začalo to tam harašit a praskat. Umrlčí hlavy se zřejmě v hnízdě řadily. Pak se ozvaly zvuky žvýkání a hlasité mlaskání. Mlaskání a srkání.

Smythe uchopil baterku ještě pevněji, jako by se jí sám chtěl přidržet. Cítil ve svých nohou křeč a brnění, jako by se jeho nervy změnily v uličky plné mravenců. Pod ním mlaskání a srkání pokračovalo...

Také paže ho brněly a svrběly, i obličej a kůže na hlavě. Zahihňal se. „Co tam sakra dole děláte?“ Hihňal se stále hlasitěji. „Nebudete přece...“ Hihňání přešlo postupně v šílený chechtot.

Srkání a mlaskání pod ním utichlo.

Nějak se mu podařilo zvednout ruku s baterkou. Světelný kužel padl dolů do hnízda. Sedm umrlčích hlav se právě zvedalo. Mezi kostmi a pery ležely nyní hromady mrtvých těl. Některá sebou ještě cukala. Jiná vypadala, jako by se dostala mezi mlýnské kameny starého obilního mlýna...

Vzhledli k němu nahoru. Klidně a zvědavě. Jako předtím ty malé zvířecí bestie. Smythe viděl jejich zakrvácené sekery a oštěpy opřené o skalní stěnu. A viděl, že ruce těch tvorů už nemají barvu špinavého vosku. Teď byly až k loktům celé od krve.

Jeden z nich ukázal nahoru. Do sedmi lidem podobných postav náhle vjel život. Začali šplhat po stěnách ledové šachty vzhůru. Ke Smythovi.

„Zůstaňte... Zůstaňte dole!“ kvílel profesor. „Já nechci, abyste... abyste...“

Beze spěchu šplhali k němu. Všech sedm.

„Já jsem profesor doktor Jacob Smythe...“ Namáhavě dýchal. Tělo se mu třásl, jako by každý nádech znamenal nekonečné úsilí. „Jsem astrofyzik...“

Hihňal se a v obraně zvedl levou paži. Pravou namířil paprsek světla na přibližující se mumie. První byla už jen asi jednu délku těla od Smytha. Viděl, že její ústa jsou od krve. Zablýskly v nich zakrvavené špičaté zuby.

„...a odborník na komety. Jistě jste přece museli slyšet o ‚Christopher-Floyd...‘ Znovu vydal ze sebe krátké, štekavé zahihňání. Baterka mu vyklouzla ze zpocených prstů. Nastala tma jako v pytli.

„Určitě jste mě museli poslední dobou vidět často v televizi,“ vykřikl zajíkávě. „Profesor doktor Smythe

– prezidentův poradce...”

Křeslo se zavíklalo. Slyšel, jak nějaká ruka hmatá po polštářování sedadla. A pak se něco dotklo jeho nohy...

KONEC